XXXVI. ÉVFOLYAM, 29. SZÁM

Ára: 2,80 Ft

1980. JÚLIUS 17.

Ludas Matyi

JIMMY BOJKOTTÁL

Várnai György rajza

Osztályviszonyok

„Ha 100 négyzetméter szövetben 32 hiba van, az itthon még I. osztályú, a tőkés vevő ezzel szemben 7 hibát engedélyez" – így nyilatkozott a Rábatext egyik főosztályvezetője, ecsetelve, mennyi nehézséget kellett leküzdeniök ahhoz, hogy ennek eleget tegyenek. Mármint annak, hogy legfeljebb 7 hiba legyen 100 négyzetméteren. Mert kedves ügyfelünk végeredményben egy szőrösszívű kapitalista, aki képes a 8. hibánál visszaadni az árut, vagy azt mondani, hogy ezt nem veszi át I. osztályúként. Ékes bizonyítéka ez annak, mennyivel megértőbb, sőt emberibb a mi világunk – ebben az esetben ki is számítható: 4 és félszeresével –, mert mi 32 hibát engedélyezünk. Engem ugyan nem kérdeztek, aláírom-e az engedélyt, de megtette ezt képviseletemben a Magyar Szabvány. Ő biztosan jobban tudja, hogy nekünk mi a jó. És ha sokallanám a 32 hibát, még a fejemre olvashatnák, hogy nem veszem figyelembe, azt is emberek csinálják, méghozzá velem egyenlő emberek és lehet, hogy én is elkövetek 100 oldalanként 32 hibát; te jó isten, mi lenne, ha csak hetet engedélyeznének? Természetesen az is eszembe jut, hogyan lehet kétféle egyazon minősítés: ha 3 méterre 3 hiba jut és ha ugyanannyira legfeljebb egy negyed hiba – és ez is I. osztályú, meg az is I. osztályú? Talán ez is olyan, mint az, hogy ez is operett, az is operett? És nemcsak az export- és az itthoni áru között van különbség I. osztályú meg I. osztályú között, hanem a hazain belül is, legyen az iparcikk, lakás, vagy akár étterem. Szaknyelven ezt így mondják: ingadozó a minőség. Mint valaha a középparaszt. De azóta már az osztályok közeledését tapasztalhatjuk: van I. osztályú, ami olyan mint a II. osztályú és a luxuskategóriát – az osztályon felülit – azért kellett megteremteni, mert nem minden I. osztályú – I. osztályú, az osztályon felüli viszont, remélhetően, mindig eléri az I. osztályú I. osztályúnak a minőségét. És van osztályon kívüli – lehet, hogy ebben 100 méteren 32 eredmény engedélyezett, a többi mind hiba? – de ného! ezt negyedosztályúnak minősítik, mert az osztályonkívüliséget apolitikusnak tartják, a nyereség szempontjából. Hiába, ezek az újfajta osztályviszonyok is bonyolultak...

Földi Iván

Takírpadok

Hej, másképp volt ám ez harminc esztendővel ezelőtt! Mely szívesen üldögéltem akkoron a padokon. A ligetben és egyéb köztereken.

Voltaképpen nem is tudom, mit szerettem én azokon a padokon. Régimódi padok voltak, konzervatív, egy kaptafára készült padok. Le voltak festve fehérre, vagy pirosra olajfestékkel. Volt nekik egy ülőkéjük, négy lábuk, meg egy támlapjuk.

Igaz, hogy ennek a ferde támlapnak az ember nekidönthette a hátát, nézhette a csillagos eget, meg miegymás. Utólag mégis szégyellem magam. Miféle elavult ízlésem volt nekem akkortájt?! Hogy tudtam üldögélni egy ilyen kommersz, giccses, tucatpadon? Hogyan érezhettem boldognak magam egy olajfestékkel kipingált, primitív alkotmányon? Hja, ha az ember fiatal, nem nézi, min ül, csak ül, csak ül, mint az oktalan állat!

Ma, érett koromban, már másképpen nézem a padokat. Van fejlett ízlésem, szépségideálom, pallérozott közműveltségem. Minden elismerésem az új, formatervezett, modern vonalú padoké, amelyek mind számosabban ékesítik köztereinket. Ama padokra gondolok, amelyek vaskos műkőlábazattal rendelkeznek, több pad van egybedolgozva, barnára pácolt fenyőfa ülésük s ugyanilyen támlapjuk van.

És egy szenzációs újítás emeli őket korunk színvonalára. Támlapjuk (hátlapjuk) nem ferde, tompaszögű, mint ifjúkorom ósdi padjaié volt, hanem derékszögű, mint egy cipőskatulyáé.

Az ember leül e szép, művészien tervezett padra, aztán öt perc múlva igen különöset érez. Valami nem stimmel. Fáj a háta. Mi ez? Hátgerincsorvadás? Csigolyameszesedés? Tüdővizenyő?

Te nyomorult pária, nyavalyás vénember! Miért üldögélsz te köztéri padokon, mikor a kaszás már itt ólálkodik a közeledben?! Miért nem térsz meg puha ágyadba, vánkosaid közé? Hagyd a padot a fiataloknak...

De hol vannak a fiatalok? À mellettem levő padról éppen most tápászkodott fel egy ifjú pár. A fiú a hátát tapogatta, olyasmit morgott, hogy: meg lehet ezeken gebedni...

Pedig amúgy gyönyörű padok. Formatervezettek. Korszerűek. Jól illenek a természeti környezetbe. Ízlésfejlesztők. És van egy nagy gazdasági előnyük. Nem kopnak olyan gyorsan, mint a régi padok. Ki tud ezeken öt percnél tovább ülni?

Novobáczky Sándor

Sérelem

Jajistenem, jajde gondban vagyok, meg kell rágnom minden szavamat, s úgy leírni, válogatva, vigyázva, a világért sem szeretném ugyanis, ha írásom **sértő és gúnyos munkának** minősülne.

Ím, itt egy levél előttem, roppantul hivatalos, van neki tárgya, hivatkozási száma, melléklete, és szépen nyomott fejléce: Oktatási Minisztérium Ellátási és Üzemeltetési Igazgatósága. Kétszer is megnézem, jól olvastam: Oktatási, nem Kioktatási Minisztérium? A levél hangja ugyanis...

Az előzmény, egy mondatban: Bán Róbert, a jeles filmrendező, három héttel ezelőtt egy évődő hangú glosszát írt a Ludasban, arról, hogy a Báthory utca 10. szám alatti irodaházban csak a páratlan emeleteken áll meg a lift.

Fentebb említett Üzemeltetési Igazgatóság egyik osztályvezetője most értésünkre adta, hogy a cikket **sértő és gúnyos munkának** tartja. Ha már ott járt a szerző, megkérdezhette volna, miért történt ez az intézkedés, s megtudhatta volna, hogy a másik, 6 személyes liftet leszerelték, felújítás miatt. Most ez az egy lift látja el a kettő feladatát, s ezért kell kímélni, azzal is, hogy nem á[illegible] meg minden emeleten. „Sajnálom – írja az osztályvezető –, hogy a cikk írója kevés műszaki ismerettel rendelkezik és kényelemszerető ember lehet, ha egy emelet gyaloglása miatt tollat fogott. Nem kívánom a sorokat szaporítani, mert a gazdasági és üzemeltetési területen dolgozók munkáját nem a szöveg terjedelme szerint fizetik, hanem a felmerült számtalan igény és probléma gyors, takarékos és kedvező megoldása alapján."

Így ír, írdogál a mi kedves válaszadónk. Tetszenek figyelni a finom iróniát? Tulajdonképpen ki itt a sértő, s ki a sértett? Ám tekintsünk el most ettől, valamint attól is, hogy gyengéd célzásként levéléhez az Élet és Irodalom egyik – a sajtóperekről és a helyreigazításokról szóló – cikkének töredékét mellékelte. Azt is csak futólag említsük meg: ha egy hétemeletes irodaház két liftje közül csak az egyik működik, s az is csak félgőzzel, az semmiképp sem tekintendő a probléma gyors, takarékos és kedvező megoldásának.

Annyit azonban feltétlenül szögezzünk le: az ember is közvagyon. Kopástól, rongálástól óvni kell. Legalább annyira, mint egy liftet. De ha lehet jobban is. Magam is kevés műszaki ismerettel rendelkezem, s na[illegible] tudatlanságomban úgy vélem, hogy a lift (meg a telefon, meg az autóbusz, meg a technika sok más vívmánya) azért van, hogy az embert szolgálja. S ha mégsem szolgálja, akkor legalább is elnézést kell kérni érte. De bocsánatkérés helyett még az orrára is koppintani – az már **sértő és gúnyos munka.**

Radványi Barna

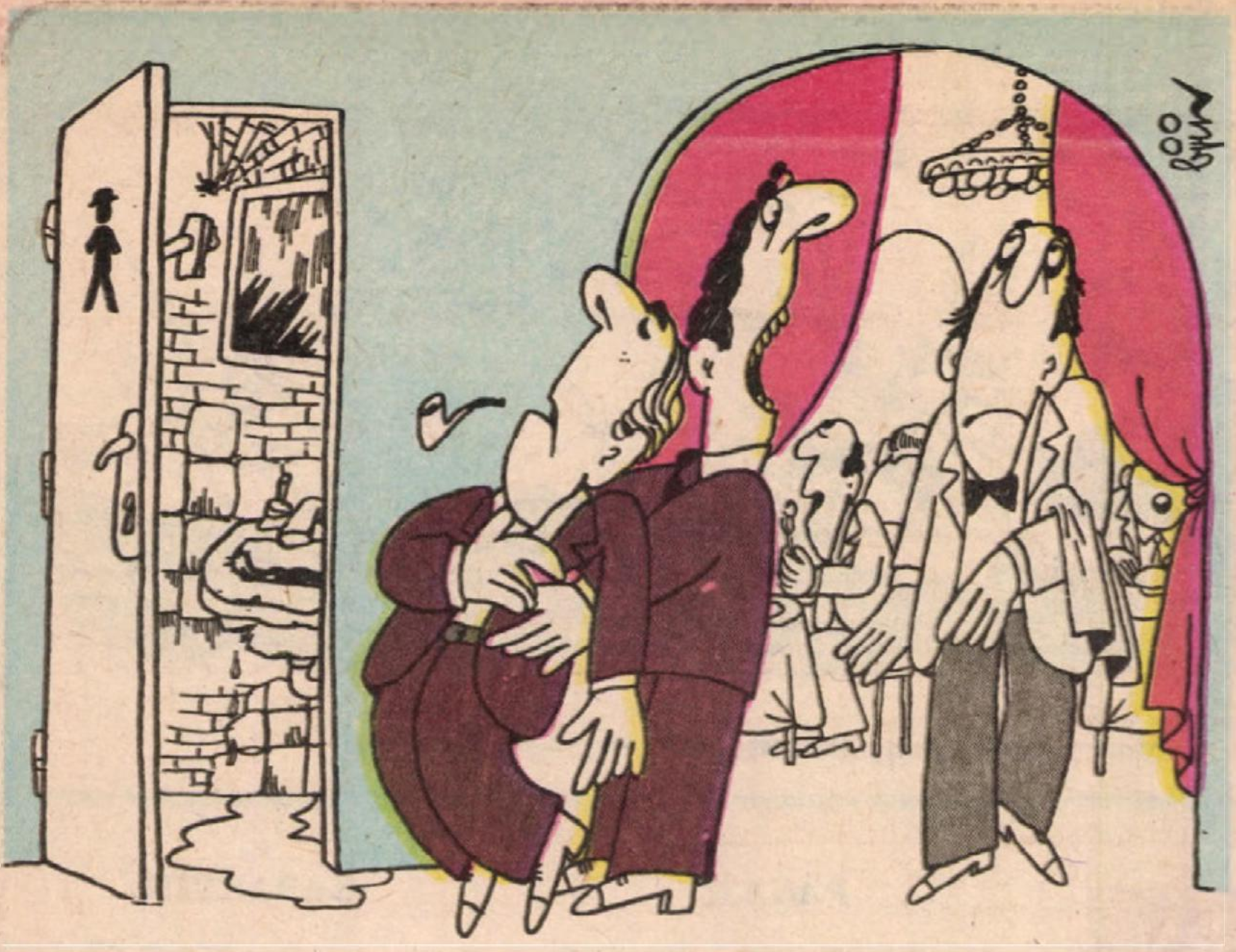

Zárt ajtók

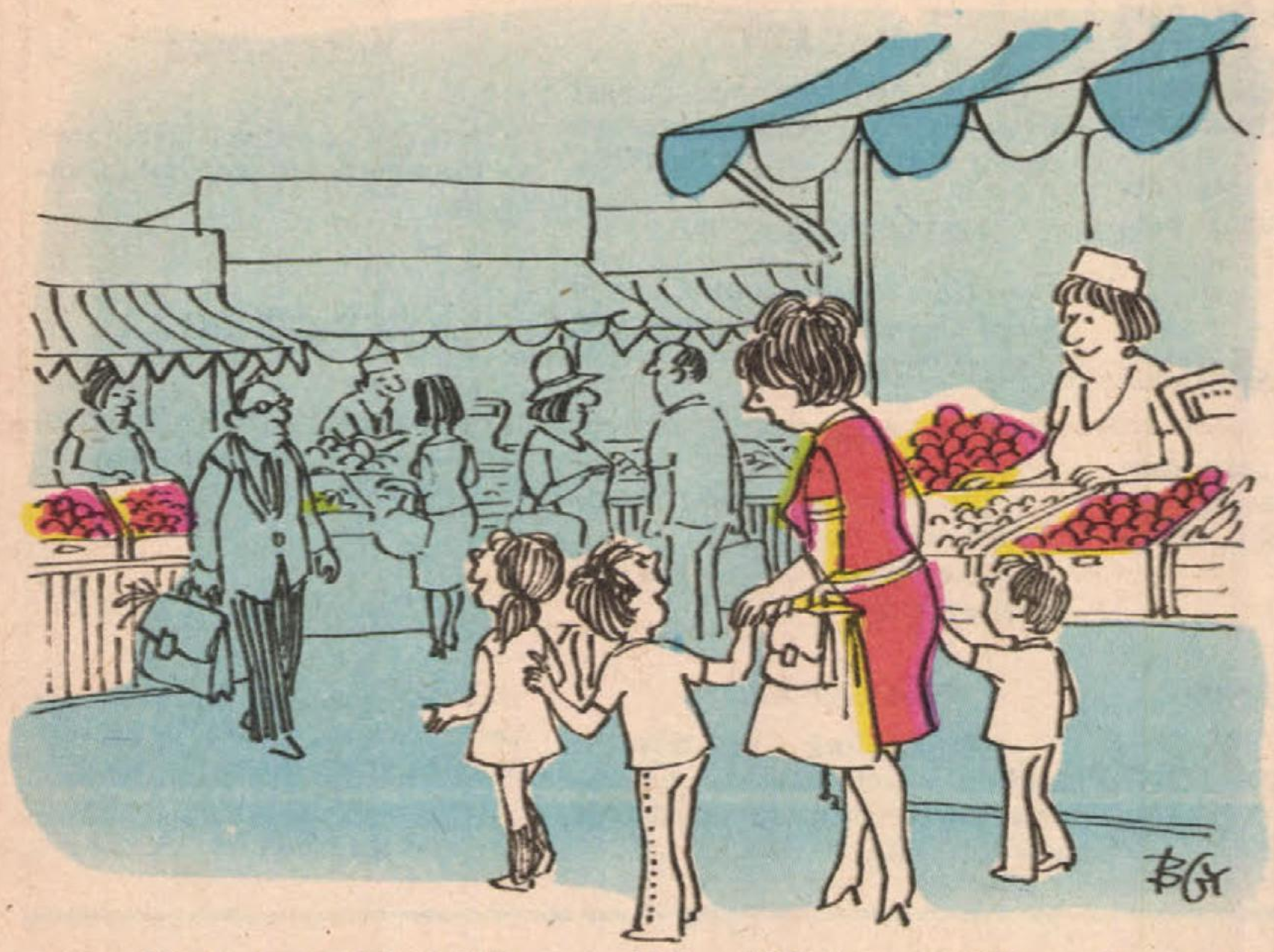
Egy óra Ferihegyen. Egyszerre tucatnyi járat mellett villog a zöld lámpa. Utazásra készülő, búcsúztató emberek tömege. Az indulók nemcsak szomjasak, de sokan vannak, akik elmulasztották százasukat felváltani és így fogyasztási, vásárlási kényszerpályára kerültek. A Pannónia Vendéglátó Vállalat snack bárjának ajtaja zárva. A rendezett és megközelíthetetlen pult látványa, az ott sorakozó italok, a gőztelen kávéfőzőgép még külön is ingerli az indulási csatornakban levőket. Mindez nincs – csak egy tábla: **„Takarítás miatt zárva."** Egyszercsak nyílik az ajtó, kilép az egyik formaruhás mixer. A kérdésre rövid a válasz: „Egy óra engedélyezve van." Mire? Arra, hogy a csúcsban bezárjanak? És ki által? És ha takarítás miatt van zárva, akkor miért nem takarítanak?

A teraszra nem lehet kimenni. Így az integetésre kijöttek az emeleten zsúfolódnak, egymást taposva igyekeznek az ablakhoz, ahonnan semmit sem lehet látni, csak a távolban felsorakozott gépeket. De igaz is, minek az az elérzékenyülés? Az ajtó zárva, a teraszon mégis vannak. Lehet vagy tizenkét felnőtt és két gyerek. Hol mentek ki? Csak két lehetséges megoldás kínálkozik. Vagy a repülőtér vezetői szobájából, vagy a VIP (nagyon fontos emberek) várójából. De akkor másoknak miért nem lehet kimenni? Az információ egyik kedves munkatársa így tájékoztat: „Építkezés folyik az épületen és ez balesetveszélyes." Biztosan így van, de akkor azok, akik kint vannak, nem érzik a veszélyt? Szerintem azért engedték ki őket a titkos ajtókon, mert még mindig sokan úgy vélik, a kivételezetteket (de jó, hogy nincs Könyves Kálmánunk, aki róluk is kimondaná, hogy nincsenek) nem éri baleset és nincsenek veszélyben. De meddig léteznek, és még meddig nincsenek veszélyben?

Fellegi Tamás

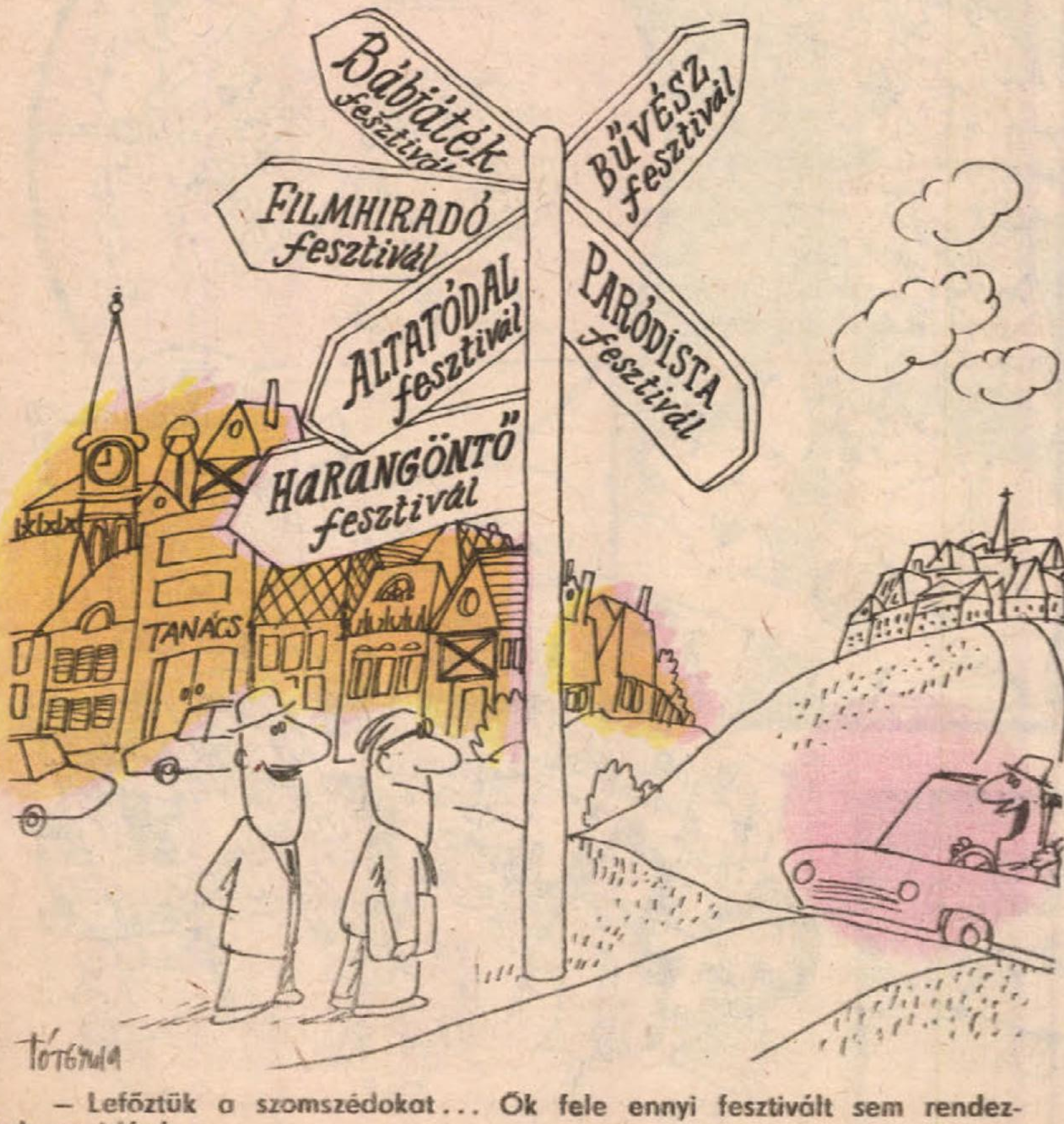

– Gyorsan egy szíverősítőt! A kedves külföldi vendég benyitott a mellékhelyiségbe!

– Most, hogy felemelték a családi pótlékot, ugye idén már veszel nekünk málnát?

ÖRÖM A KISVÁROSBAN

– Lefőztük a szomszédokat... Ők fele ennyi fesztivált sem rendeztek az idén!

GYERMEKCSÍNY

– Hogy hol mindenhol fel nem bukkan ez a pápa...

CSALÁDI KUPAKTANÁCS

– Lassan elfelejtik a nagyapa hajdani érdemeit, valamelyikünknek újakat kell szereznie!

TOHUVA-BOHU

MOZIBAN

Hol vannak már a régi sósperecek,
— sóhajtok — van már negyven éve annak,
hogy utoljára ropogtattam őket!
Szól a pereces: uram, nálam vannak...

MODERN GŐG

Borom karcos,
órám kvarcos!

ÖNÉLETRAJZ

Picit valóság, picit álom;
emlékeimet licitálom...

TURISTANÉZET

Gépkocsival nem járom be Iránt,
még valaki az autómból kiránt...

NEHÉZVÍZ

A víz nehezen vonszolja magát,
vagyis a patak nem szalad,
a benne levő hordalék viszont
kedvező mederben halad...

NYELVÚJÍTÁS

Döglött kutya: hótt dog...

MÓDOSÍTOTT KÖZMONDÁS

Legényembert az ágy is húzza...

Szilágyi György

– Mert sajnálod egy tisztességes kempingre a pénzt!

SZILÁNKOK

MAI IDŐK

— Ezt a motorkerékpárt ajándékba vettem a tizenkét éves fiamnak a vizsgájára.
— De hiszen megbukott a gyerek.
— Ez a büntetés! Ha átmegy a vizsgán, autót vettem volna neki!

KEDVES SZOMSZÉD

— *Nem azért tanultam meg kínosan-keservesen zongorázni, hogy éjszaka abbahagyjam a játékot!*

HARC A VEVŐÉRT

AZ ÜZLETÜNKBEN MINDEN HÉTFŐN KÖSZÖNÜNK A VEVŐNEK!

PANASZ

— *Elrontottam az életemet. Olyan nőt vettem feleségül, akit szeretek és képtelen vagyok megcsalni.*

MAGÁNY

L. a csillagfényes nyári estéken a Margitszigeten kéz a kézben sétál egyedül.

ÖZVEGYASSZONY

— *Ha megboldogult férje ruhái rámillenek, feleségül veszem önt.*

ÉRDEKLŐDÉS

— És mennyit tud összeszedni egy hónapban?
— Az attól függ, milyen az ellenőrzés.

SAKKPARTI

— *Egyezzünk ki döntetlenben — mondta az elvesztett parti után az erőszakos sakkjátékos.*

KARAKTER

— Megmondom őszintén, nem szívesen állok ki a magam igaza mellett.

PRECIZITÁS

Pontról pontra tisztázták az elmaradt baleset körülményeit.

BOSSZÚVÁGY

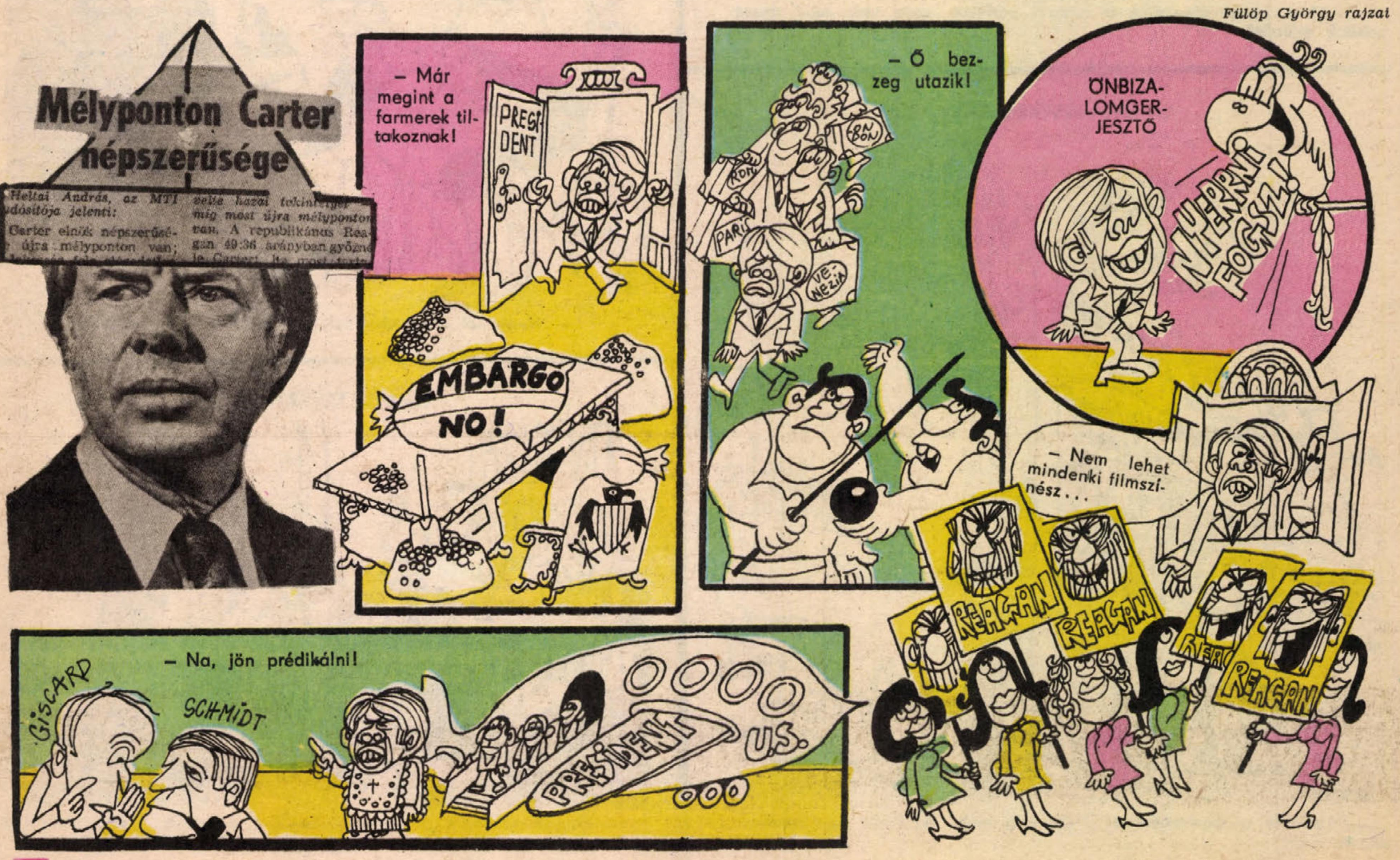
— Bosszút szeretnék állni mindazokon, akiknek valaha is ártottam.

KEZDŐ HÁZIASSZONY

— *Hentes úr, adjon nekem valami szép levesnek való húst és főzze is meg.*

Galambos Szilveszter

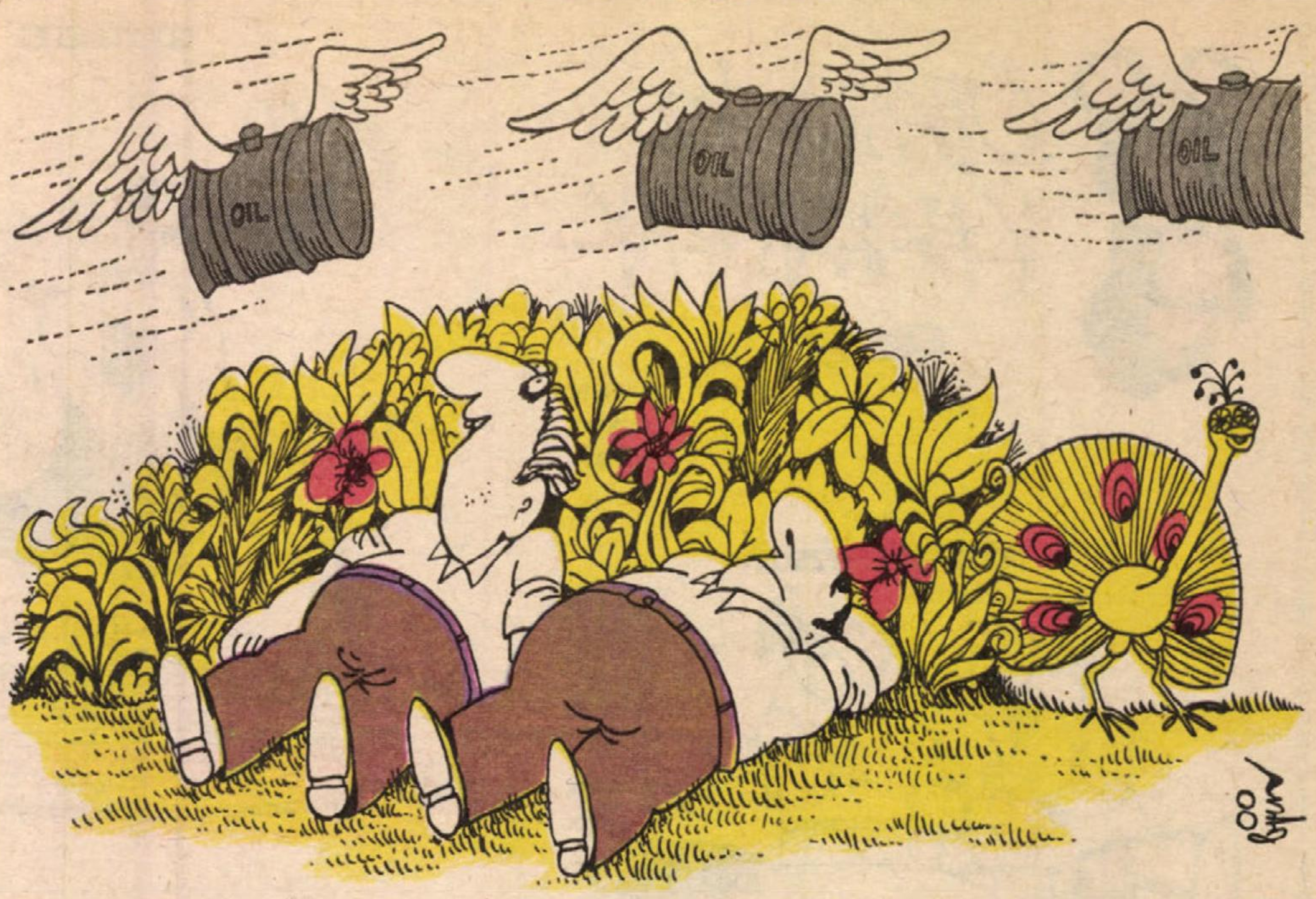
Fülöp György rajzai

– Sajnos, Sárikám, nem tudlak levinni a Balatonra, mától a feleségem kezeli a benzinpénzt!

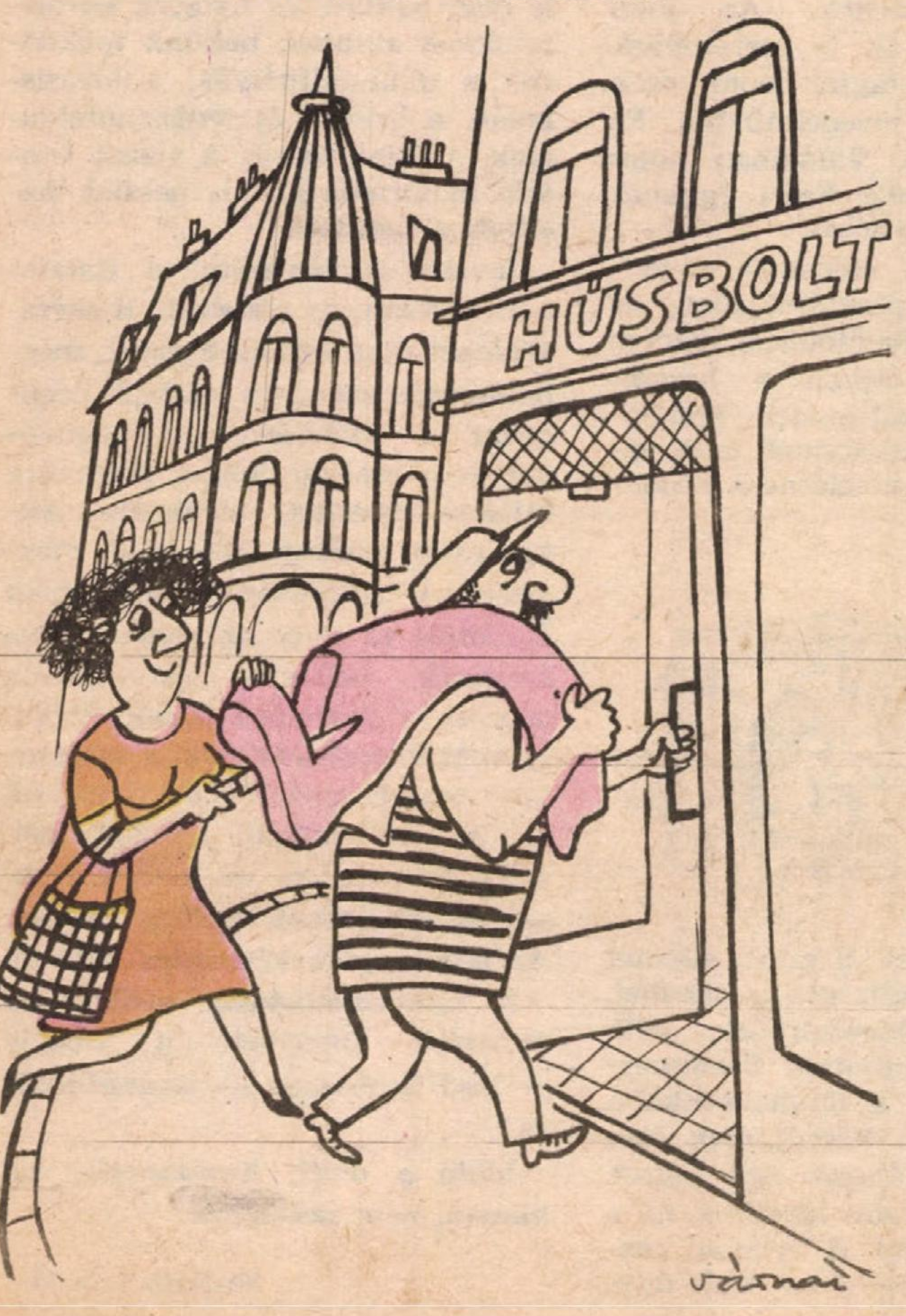
MODERN ELDORÁDÓ

– Majd ha lejár a szavatossági ideje, elérhetőbb lesz!

TÜRELMETLEN HÁZIASSZONY

HETI PÉNZREND

HÉTFŐ

Reggeli: Óvatos, szeretetteljes mozdulatokkal elővesszük a fehérneműs szekrényből 4 darab friss ötszázast. Egyenként megsimogatjuk, megropogtatjuk őket, majd középen kettéhajtva az ürességgel bélelt zsebünkbe süllyesztjük azokat. Ezután gondos előrelátással, a közérteket és másfajta üzleteket nagy ívben elkerülve lemegyünk az utcára.

Ebéd: Takarék lelkesedéssel felváltjuk az első ropogós lilát négy puha pirosra, egy megviselt ötvenesre és a maradék aprólékra. Az aprólékot 3—4 percig csörgetjük a zsebünkben, majd markunkból oda szórjuk, ahol adnak érte még valamit.

Vacsora: Savanyú arccal búcsúzunk a gyűrött ötvenestől és gyorsan hozzáadunk még 2 db pirosat, amelyeket a közért pénztáránál 3 db húszforintossal díszítünk. A zsebünkben maradt többi pénzt éjszakára betesszük a hűtőszekrénybe, nehogy másnapra megromoljon.

KEDD

Reggeli: Felverünk álmából egy százast, majd konyhakéssel alányúlunk, nehogy összetapadjon egy ötszázassal, aztán addig verjük, amíg tart.

Ebéd: Összekeverünk 2 db fémtízest 8 db bélással, hozzáadunk egy csapott evőkanálnyi húszfillérest, majd kirohanunk az üzletből, mielőtt a pénztárosnő feje pirosodni kezdene a sok apró megszámolása közben.

Vacsora: Egyenként elővesszük a 3 darab ötszázasunkat, és kiszámoljuk közöttük, hogy apa, cuka, funda, luka, melyikük fog először elhagyni minket. Amelyikük elhagy, azzal kezet fogunk, két oldalról forrón megcsókoljuk, aztán a visszajáró 4 db százasról eldöntjük, hogy este hogyan akarjuk felhasználni; egészben hagyjuk, vagy feldaraboljuk őket.

SZERDA

Reggeli: A legcsúnyábbat, a legsoványabbat feldaraboljuk kisebb címletekre. A kisebb címletekkel zsebünk belső üregét púposan megtöltjük, de nem sokáig, mert a kisebb címletek csak 100—200 méterig tartanak ki egy mai ember zsebében itthon.

Ebéd: A következő 2 db százast két órán keresztül költjük, hátha megfiadzanak, mielőtt elröpülnek tőlünk.

Vacsora: A soros pirosunkat felváltjuk 1000 db tízfilléresre és addig számoljuk azokat, amíg el nem alszunk.

CSÜTÖRTÖK

Reggeli: Sűrű, szirupos bocsánatkérések között megpróbáljuk elkölteni a tízfilléreseinket azokon a helyeken, ahol még elhiszik, hogy ilyen aprócska pénz is létezik az országban.

Ebéd: Néhány percig forraljuk a gondolatot, hogy elköltünk 1 kilót, aztán hozzáadunk még 1 kilót, és ezért végül elköltünk 3 kilót.

Vacsora: Belesimítunk a hajunkba, utána alaposan megmossuk a kezünket, majd rágni kezdjük a körmünket, hogyan osszuk be a hét végére a 7 db 16,5 centis százforintosunkat.

PÉNTEK

Reggeli: 80 deka élesztőt, 25 db Polyvitaplex drazsét és egyéb vitaminokat adunk a hétvégi százasainkhoz, hogy megdagadjanak, megerősödjenek pénztárcánkban a piacon.

Ebéd: Először vízgőzben gőzölgünk, majd apróra vágott manók szaladgálnak a fejünkben, de akkor is beleterítjük az eladók tenyerébe a hétszáz forintunk felét.

Vacsora: Bal alsó és bal felső szemfogunk között megrágcsáljuk a puha egyforintosainkat, és arra gondolunk, hogy mindegyik arany, mert attól szépeket álmodunk.

SZOMBAT

Reggeli: Elővesszünk egy százast és délig állni hagyjuk a kredenc tetején. Amikor elpárolog, kitesszük a következő százast a kredencre, de ha a kredenc előbb párolog el, mint a következő százas, akkor forduljunk szakorvoshoz.

Ebéd: Leviszünk két szatyor körettel százötven forintot a közértbe, az utóbbit azonban nem hozzuk vissza.

Vacsora: Magunk elé tesszük a hétre beosztható utolsó százast és magunkba öntünk 2 liter bort, hogy kettőt lássunk belőle.

VASÁRNAP

Reggeli: Délig nem ébredünk fel, mert az pénzbe kerül.

Ebéd: Pórázon megsétáltatjuk az utcán a százast, de nem visszük be egy vendéglátóhelyre sem, mert vendéglátóhelyre csak száz forinttal belépni manapság szigorúan tilos és életveszélyes.

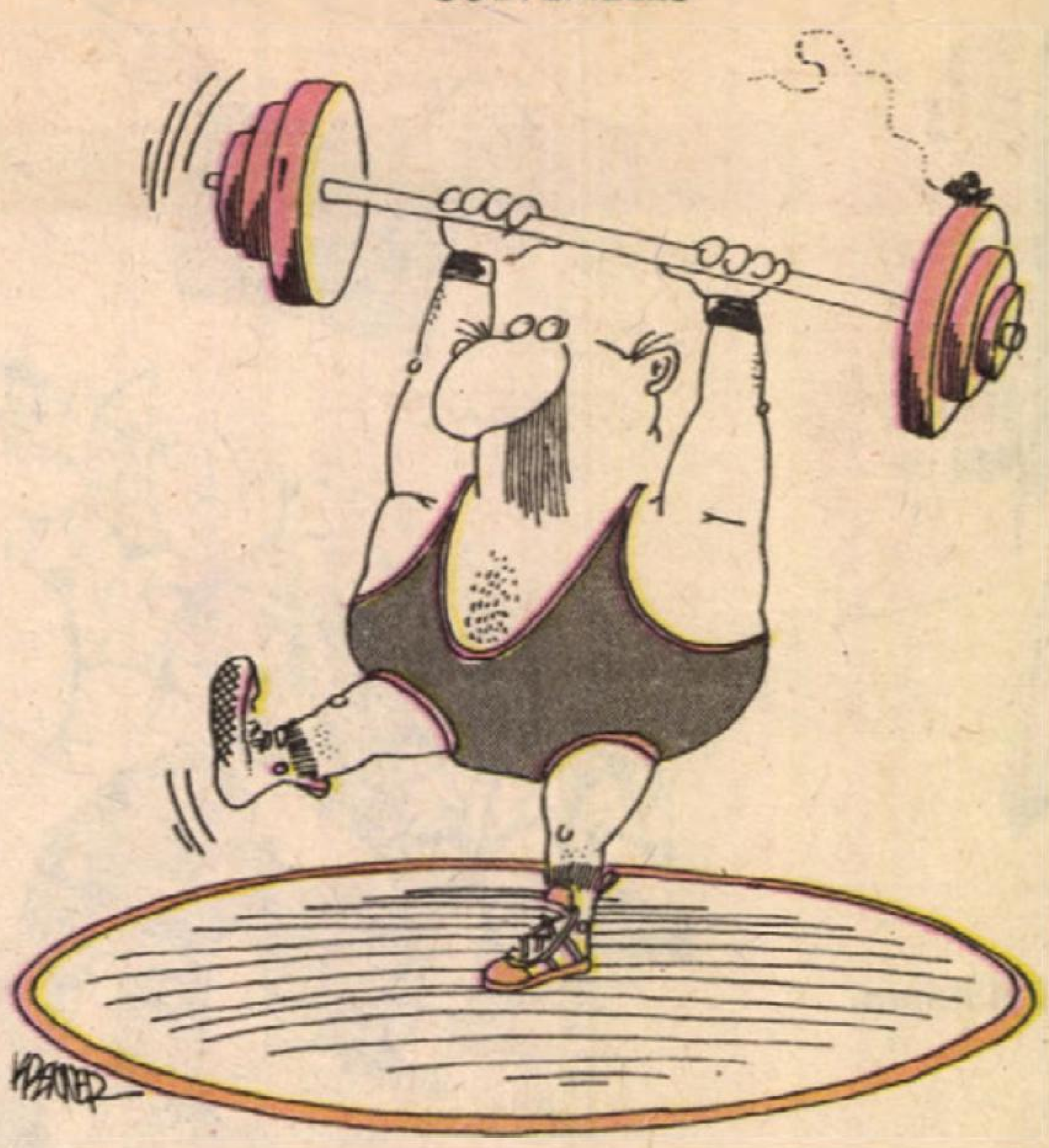
Vacsora: Találunk a zsebünkben egy kétforintost, ezt maradékként tálaljuk, a fejünkre pedig vizes ruhát teszünk, és anyagilag lecsumázva töprengünk, hogyan lehetne összeállítani a jövő heti pénzrendet.

Tormai László

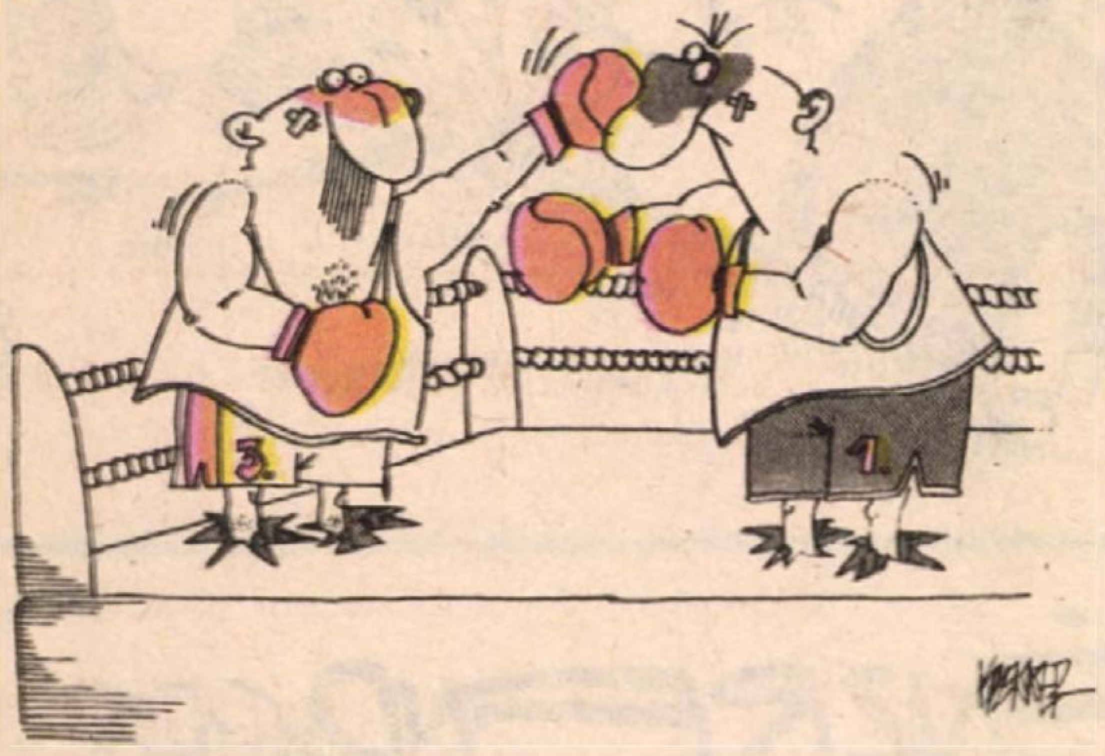
ÖTKARIKÁS KARIKATÚRÁK

Krenner István rajzai

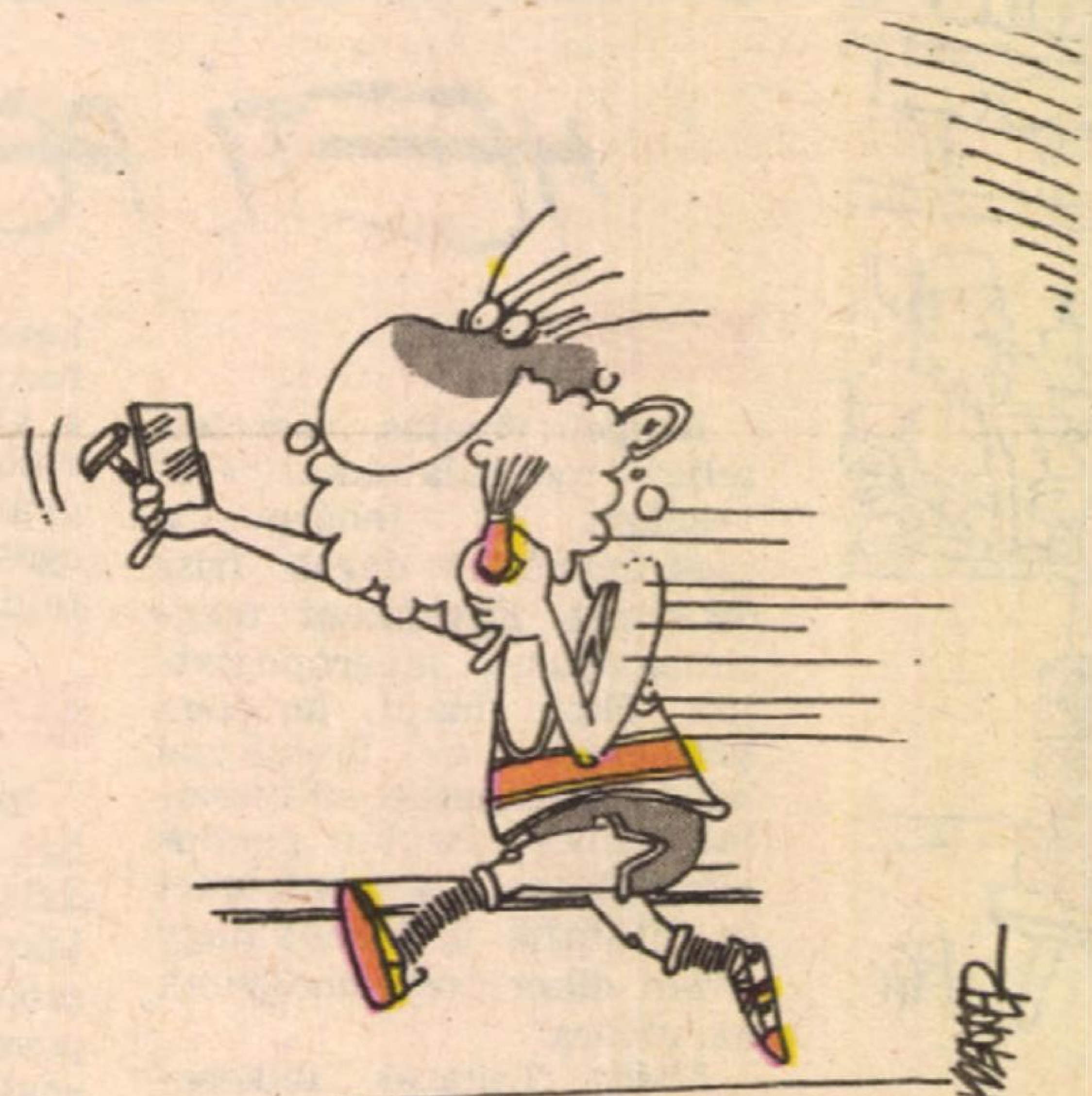
SÚLYEMELÉS

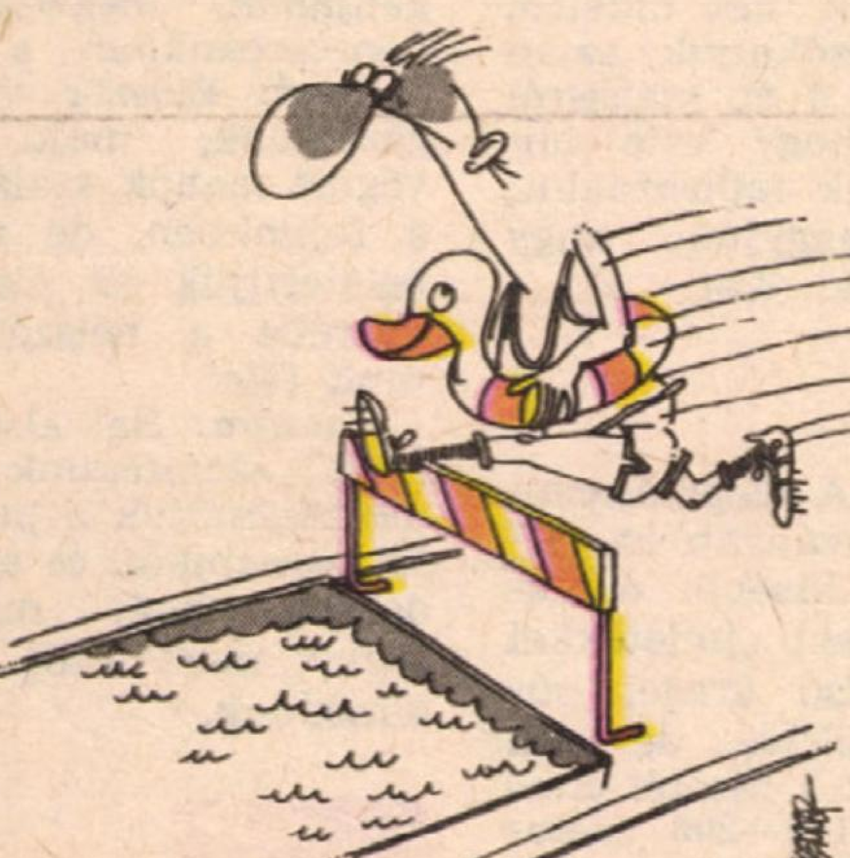
SZUPERNEHÉZSÚLY

KÉSŐI ÉBREDÉS

AKADÁLYFUTÁS

TRIBÜN

Johnny Walkert, a könyökbirkózás középsúlyú világbajnokát megkérdezték: mi a siker receptje ebben a sportágban? A válasz:

— Körülbelül kilencven százalék erő és negyven százalék technika.

* * *

Hansi Müllert, az Európa-bajnok nyugatnémet válogatott középpályás csillagát felhívta a New York-i Cosmos menedzsere:

— Kérem, mi szívesen szerződtetnénk önt. Fizetésül felajánlunk...

— Szó sem lehet róla — vágott közbe a jóképű Hansi. — Még a duplája is kevés.

* * *

A floridai Clearwaterben tízkilométeres országúti versenyt rendeztek kocogók részére. Az ezerkétszáz résztvevő egyike táv közben — bizonyára előre megfontolt szándékkal — berohant egy útba eső vegyeskereskedésbe, telmarkolta a kasszában található 34 dollárt, majd tovább futott. A táv hátralevő szakaszán külön üldözéses verseny fejlődött ki a mókás kocogó és négy rendőr között — az előbbi győzelmével.

— Nem értük utol — lihegték a rendőrök. — Istenem, gyorsabb volt nálunk.

* * *

Beckenbauerral közölték, hogy Rummenigge, a nyugatnémet válogatott új csillaga, őt tekinti példaképének.

— Nem rossz — mondta a császár. — Különösen, ha meggondoljuk, hogy az előző példaképe még saját maga volt.

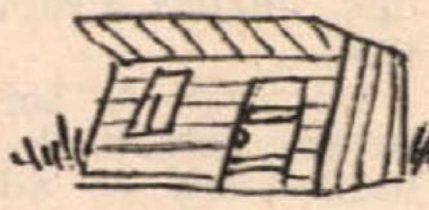
* * *

Tommy Canterbury, a Centenary kosárlabdaedzője mondta:

— A játékvezetőkkel egy baj van. Egyáltalán nem érdekli őket, hogy ki győz.

(p. p.)

K.NY.SZ.

Nemrégiben a következő levelet kaptam:

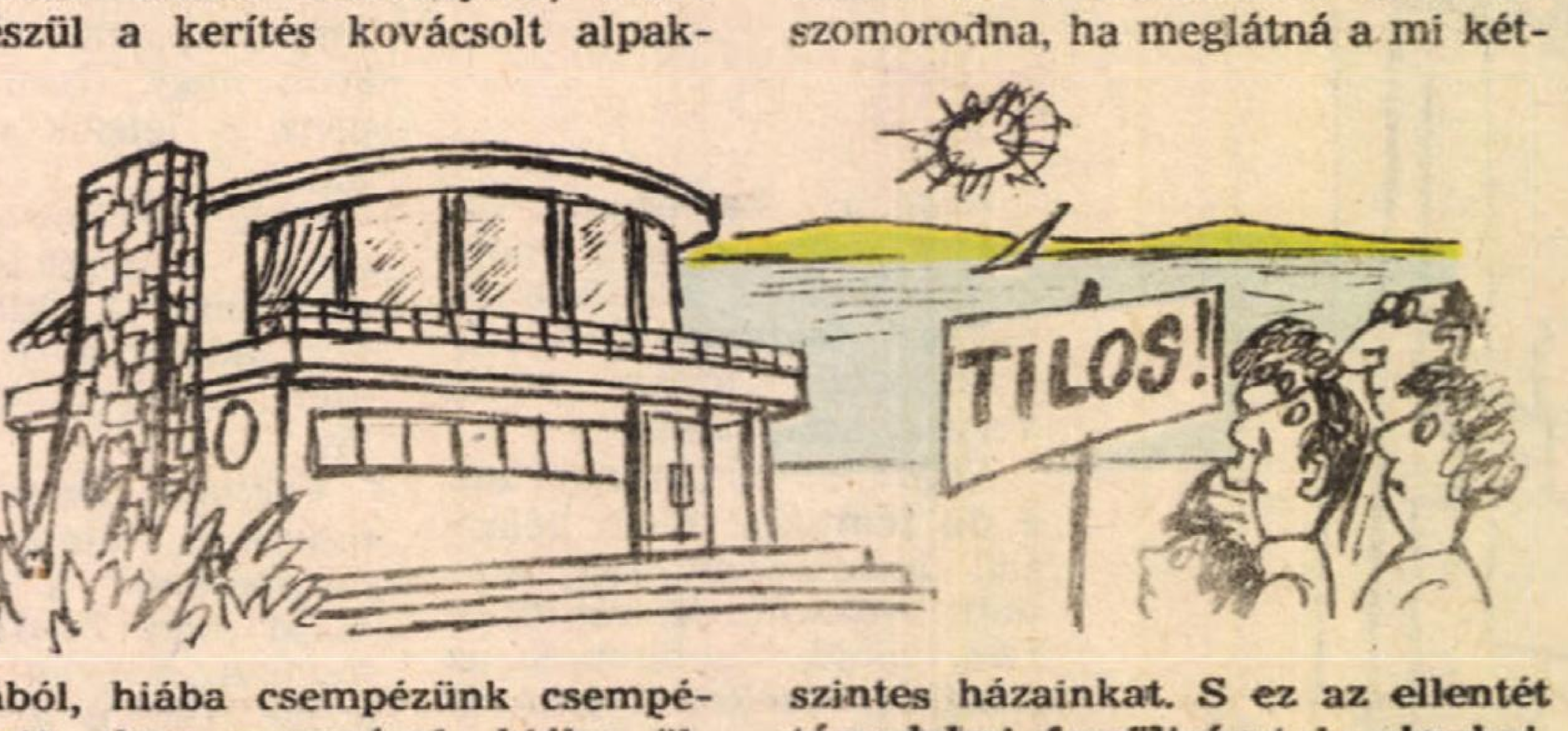
„A Kétszintes Nyaralótulajdonosok Szövetsége (K. NY. Sz.) elérkezettnek látja az időt, hogy felemelje szavát a tűrhetetlen balatoni állapotok miatt. Nem először, de reméljük utoljára mondjuk, kiáltjuk, sikoltjuk, hogy véget kell vetni a balatoni össztársadalmi keveredésnek. Nem a környezetszennyezésről van szó, nem a túlzsúfoltságról, nem a szeméttelepekről nem is a halpusztulásáról, hanem a gombamódra szaporodó stílustalan vityillókról, amelyek egy építészeti irányzathoz sem tartoznak.

Mi, kétszintes nyaralótulajdonosok, nem sajnálva nehezen összekuporgatott, szánktól elvont millióinkat, nyugat-európai, sőt mi több, skandináv színvonalúvá igyekszünk átvarázsolni a magyar tenger partját. S akkor, legnagyobb megdöbbenésünkre, megjelennek a kispénzű kisemberek, akik nem átallanak mindenféle fabódékat, sufnikat, pásztorkunyhókat, szaletliket és habszivacs disznóólakat építeni, s befurakodnak a mi kecses kis kúriáink közé. Ebben a helyzetben radikális megoldás szükségeltetik.

Mert hiába törjük magunkat, hiába építjük kétszintes nyaralóinkat süttői márványból, hiába készül a kerítés kovácsolt alpakkából, hiába csempézünk csempészett olasz csempével, hiába ültetünk norvég fenyőket, hiába díszítünk holland palával, belga cseréppel, központi fuvallatra forgó szélkakassal, ha mindezt elhomályosítja a hétvégi nyomor építészete.

Kérésünk: tiltsák meg a kiskeresetű egyedeknek, hogy a Balatonnál építkezzenek. Az nem mentség, hogy ők is szeretnének a K. NY. SZ. tagjai lenni, csak nem futja a jövedelmükből. Ez átlátszó kifogás. Valójában nincs esztétikai érzékük. Ezért építenek viskókat és gunyhókat.

Akinek nincs elegendő esztétikai érzéke a pénztárcájában, az ne jöjjön a Balatonhoz, hanem szorgoskodjon otthon a háromgyermekes család-modell kialakításán. Itt a Balatonnál csak elszomorodna, ha meglátná a mi kétszintes házainkat. S ez az ellentét társadalmi feszültséget is okozhat.

Ezek a kisjövedelműek, akik még sohasem hallottak Corbusierről, Gropiusról, a Bauhaus-iskoláról, elrontják a kétszintesek örömét. Végre találtunk egy helyet, ahol magunk között lehetünk, mi a K. NY. SZ. tagjai. A balatoni vendéglátó- és szállodaipar árait úgyis csak nekünk és nyugati kartársainknak szabták, nekünk működnek a mini-golfpályák, a lovasiskolák, a bridzs- és tenisztanfolyamok, a drink-bárok, a vízisít vontató motorcsónakok is nekünk hasítják a habokat.

Javasoljuk bevezetni a Balatonon a numerus clausust. Kiskeresetűeket csak évente egyszer, meghatározott számban szabad beengedni — szakszervezeti beutalóval — a magyar tenger számukra kijelölt, elkerített területére. Akkor aztán garantáljuk, hogy megszűnik a zsúfoltság, a neobarakk építkezés és csak az elegáns kétszintesek belterjes paradicsoma lesz ez a gyönyörű vidék. Végre egymás között lehetünk, s nyugodtan összehozhatjuk gyermekeink és az idelátogató nyugatnémet, olasz, osztrák két- és háromszintesek gyermekeinek boldog frigyét. Az lesz majd a kétszintes kánaán.

A kiskeresetűeknek pedig újra felhívjuk figyelmét a Dagály — lásd Szabadság — strandfürdőre."

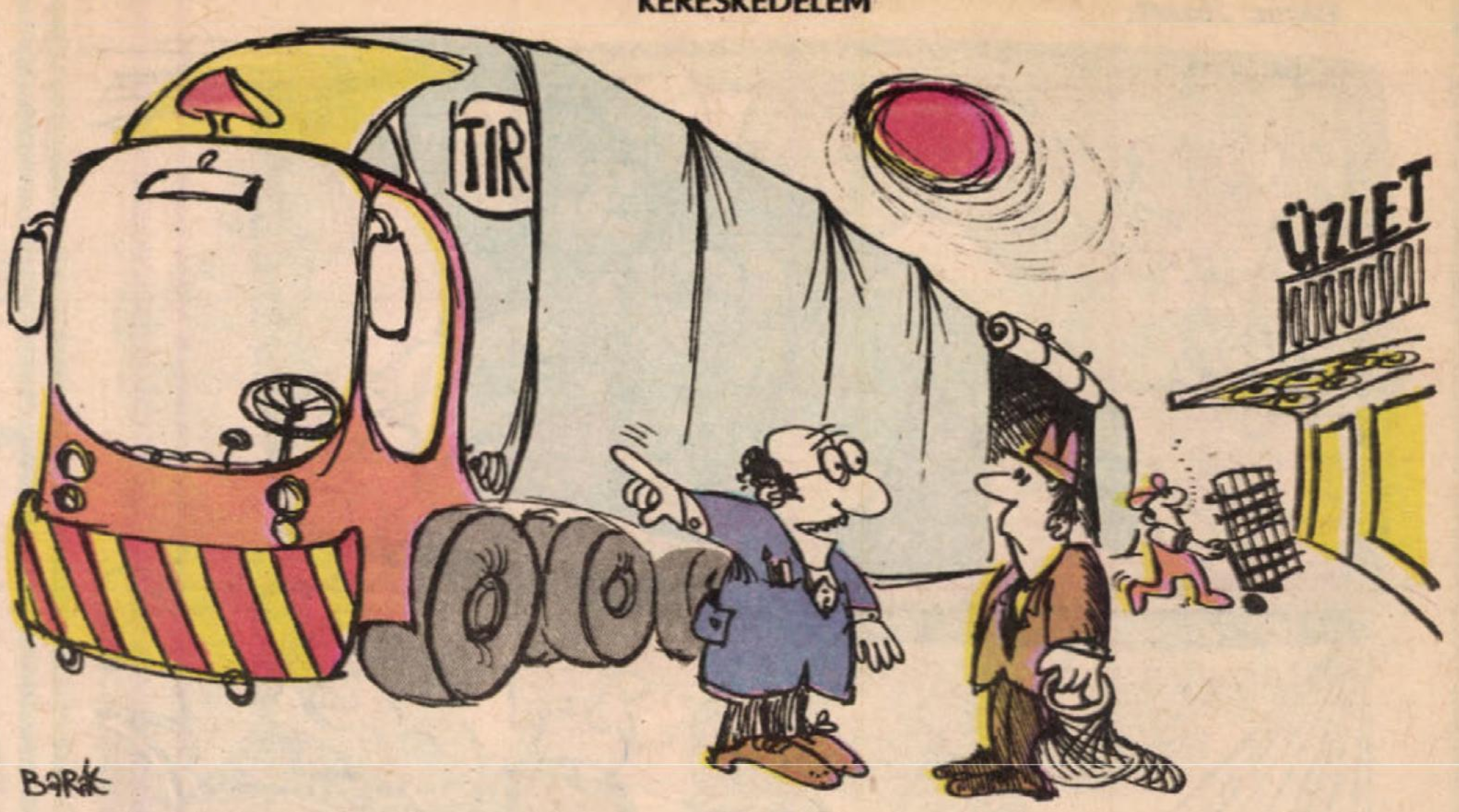
Idáig a levél. Kommentár, azt hiszem, nem szükséges.

Majláth László

KALLÓDÓ PESTI HÁZ

KERESKEDELEM

– Gyártmányaink iránt úgy megnőtt a hazai kereslet, hogy csak importból tudjuk kielégíteni!

– Uraim, vessük el a durva testi erőszakot, és békés tárgyalással döntsünk, hogy ki legyen a vezérbika...

ÚJ KEZDEMÉNYEZÉS

ZSENI

Hűha, ez már aztán masszív!

Ülök a presszóban, mellettem két javakorú hölgy cseveg az alkonyati pávák éles fejhangján.

— Na, az én Pistikém sínen van, most már fix, hogy bejut az Optolometriai Egyetemre. Rák Suhajda, a rektor kapott ötven darab ezrest, és megígérte, hogy átsegíti a felvételin.

Megáll bennem a tikk-takk, összeakadnak a mutatók. Odafordulok a javakorúakhoz.

— Bocsánatot kérek...

Kis kék lámpa gyullad a szemükben, azt hiszik, aszfaltbetyári nekszust óhajtok kezdeményezni.

— ...hogy is tetszett mondani? Nem értettem tisztán. Ki lenne az Optolometrikai Egyetem rektora?

Lelombozódnak és kettős fedezékbe vonulnak.

— Magát az miért érdekli?

— Ööö... tudniillik a kisfiamat a jóistenke is optolometrikusnak teremtette és ugyebár szeretném hozzásegíteni, végül is atya csak egy van.

Megenyhülnek, mint mirelit a platnin.

— A rektor neve Rák Suhajda. Az ötven darab ezrest bemutatóra szóló betétkönyv formájában kell a zsebébe csúsztatni. Nem kis pénz, de megéri. Diploma nélkül ma négylábú törpe az ember.

Végem van. Rák Suhajdával együtt jártam az általánosba. Olyan hülye volt, hogy nyolcadikban sem tudta megmondani, hány ujja van az embernek. Most meg rektor az Optolometrikán? Jó, az élet produkált már cifrább hanyatteséseket is, de azért felhívom a Tanulmányi Osztályt.

— A rektorral szeretnék beszélni.

— Sajnos lehetetlen. Knapp Jeszmás professzor úr Mendozába utazott az optolometrikai vándorkongresszusra.

— Bocsánatot kérek, hogy hívják a rektort?

— Knapp Jeszmás.

— Ez biztos?

— De kérem...

Vadul kergetőznek a gondolataim. Lehetséges, hogy kettős személyiség esete forog fenn, és az osztálytársam nappal Knapp Jeszmás néven rektor, este pedig Rák Suhajda néven hülye?

— Izé... tessék már mondani... ez a rektor úr ugyebár egy nagydarab lapaj, sok szeplővel és vöröses malacsörtékkel?

— Szó sincs róla. Szikár emberke, ádámcsutkával.

— Ez biztos?

— De kérem...

Bele kell nyugodnom. Lehet valaki kettős személyiség, de nem ennyire.

— Akkor tessék nekem kapcsolni Rák Suhajdát.

— Ilyen nevű nincs a fakultáson. Hírét se hallottuk.

— Ez biztos?

— De kérem...

Szerencsém van. Másnap a Karátbolt előtt megyek el, Rák Suhajda odabenn alkuszik egy jogarra. Bemegyek, a vállára teszem a kezem.

— Azonnal megmondod, mi közöd az Optolometrikai Egyetemhez.

Összerezzen, szabódik, majd ellenjavaslattal él.

— Nézd, kapsz egy országalmát és nem beszélünk az ügyről.

— Helyes — mondom. — Azzal az országalmával én egyenest a vésztörvényszékre hajtatok és letétbe helyezem, mint tárgyi bizonyítékot.

— Akkor inkább elmesélem.

— Nyomás.

— Nézd, elhíresztteltem magamról, hogy át tudom segíteni a srácokat az egyetemi felvételin. Minimum tíz szülő mindig bedől. Ötvenezrével az egy félmillió. Lefizetik és kész.

— Te akkor mit csinálsz?

— Semit a világon. A srácok elmennek a vizsgára, aztán vagy felveszik őket, vagy sem. Az Optolometrika sokéves átlaga azt mutatja, hogy a jelentkezők ötven százaléka bekerül az egyetemre. Az nekem kétszázötvenezer forint tiszta haszon.

— És, akit nem vesznek fel?

— Az természetesen visszakapja a pénzét. És közlöm az apjával: a srác olyan ostoba volt a felvételin, hogy még én sem segíthettem.

— Idehallgass, Rák Suhajda. Én nem vagyok a szavak embere, de ez a legaljasabb, legpiszkosabb szélhámosság, amit valaha...

Olyan képet vág, hogy Sebestyén vértanú elvetemült svihák hozzá képest Sodoma mester ismert festményén.

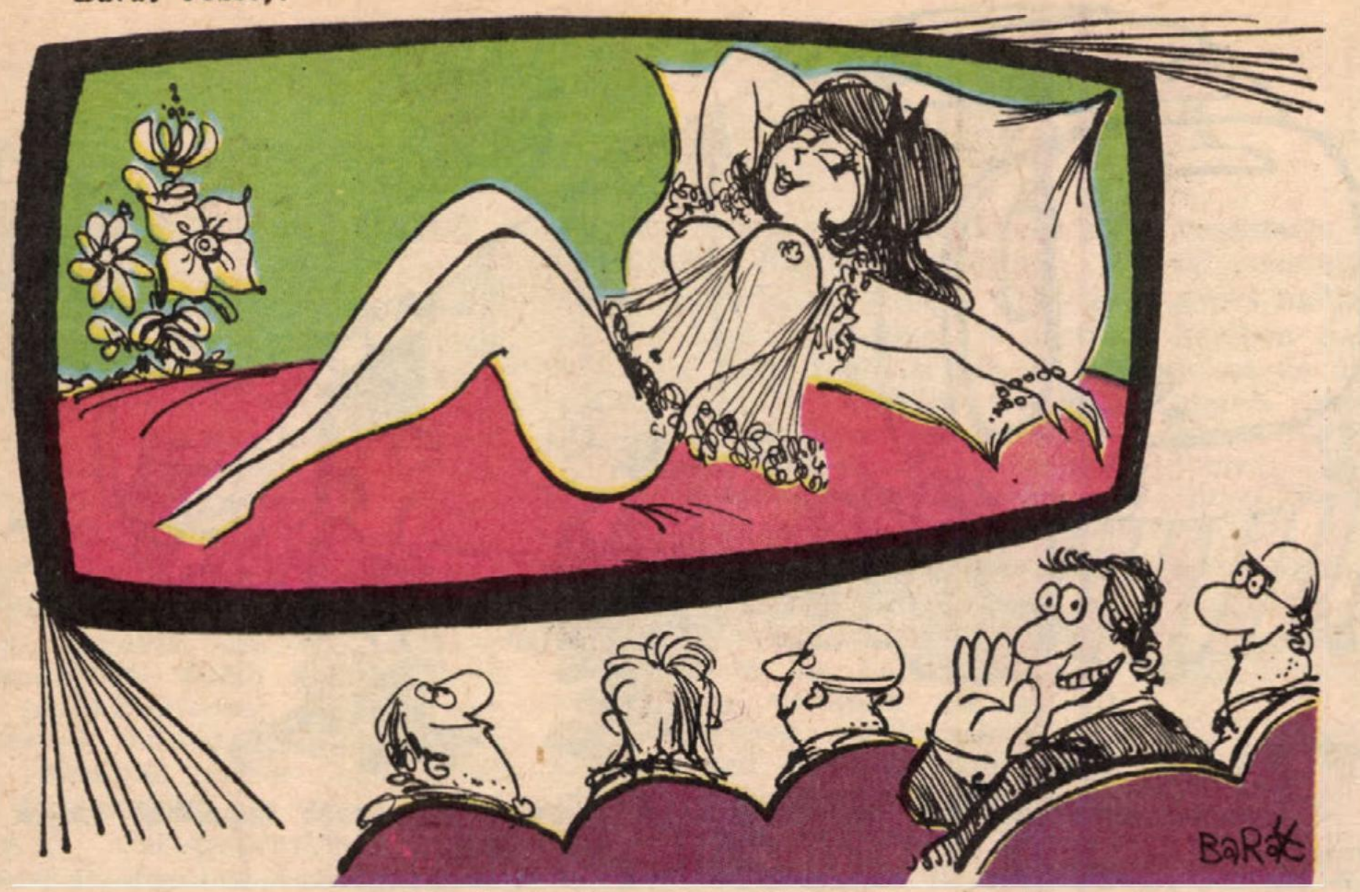
— Én a boldogságot árulom, te érzéketlen tuskó. A szülőnek mindörökre megmarad a jó érzése, hogy az élet eme döntő szakaszán is egyengethette gyermeke útját. Ötvenezer forint ezért nem összeg, pajtás. És akinek nem sikerült, még az is boldog, mert visszakapja a pénzét és láthatja, hogy becsületes üzletemberrel hozta össze őt a sorsa.

Azt hiszem, Rák Suhajda valahol zseni. És remélem, hogy egy újdiplomás egyszer rettenetesen orrbaveri.

Sub auspiciis Rei Publicae...

Peterdi Pál

Barát József:

– Mindkettőt, ha valakit jó formában látok!

Somogyi Pál:

A focit, mert még iscsak becsületesebb szakmának tartom, ott tizenegy ember csap be több ezer nézőt, míg a filmgyártásban több ezer filmes csap be tizenegy nézőt.

Tormai László:

Szeretném a kettőt keresztezni, hogy a ritkán látott jó futballmérkőzéseket 5–6 hétre prolongálják a hazai pályákon, a gyakran látott rossz filmeket pedig piros lap felmutatásával állítsák ki a hazai mozikból.

Szűr-Szabó József:

– Legszívesebben a játékfocit nézem egy üdülőben!

Dallos Jenő:

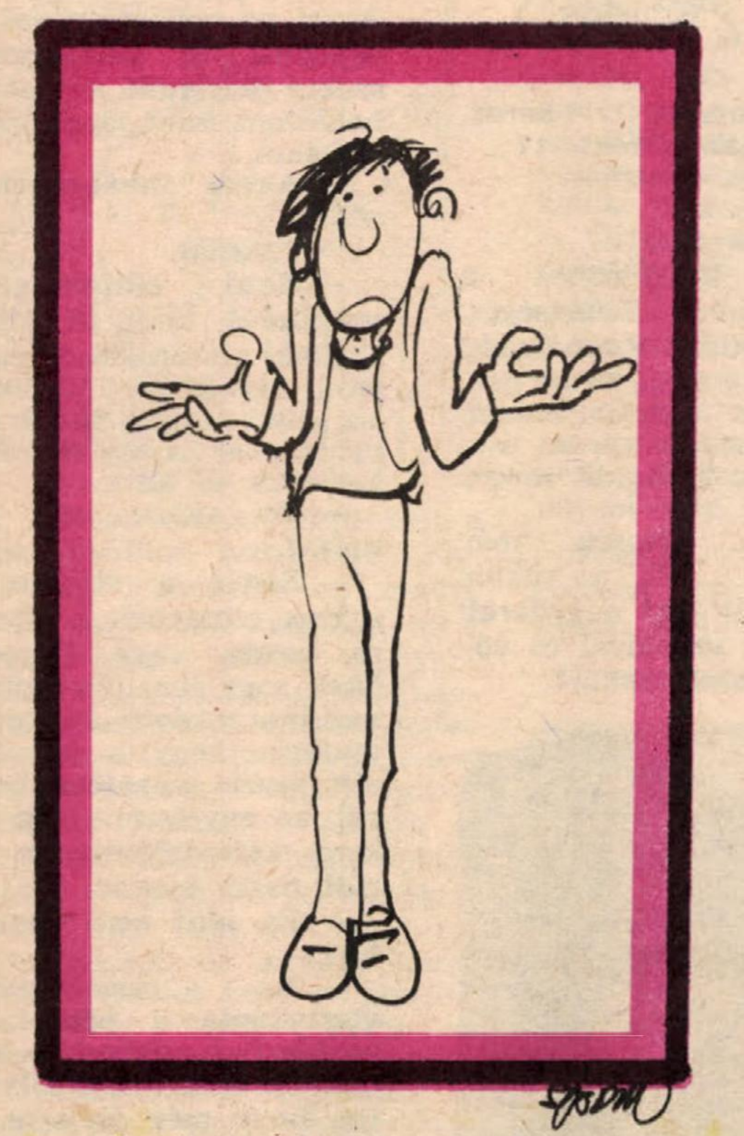
– Nem árulom el!

Endrődi István:

– Nem tudom eldönteni, mert a moziban kevés a jó krimi, a fociban meg túl sok!

Sajdik Ferenc:

– A válasz leírva hosszú, de rajzban így néz ki.

Várnai György:

– Ha látott volna magyar focit és magyar filmet, nem kérdezne ilyeneket!

LUDAS FÓRUM

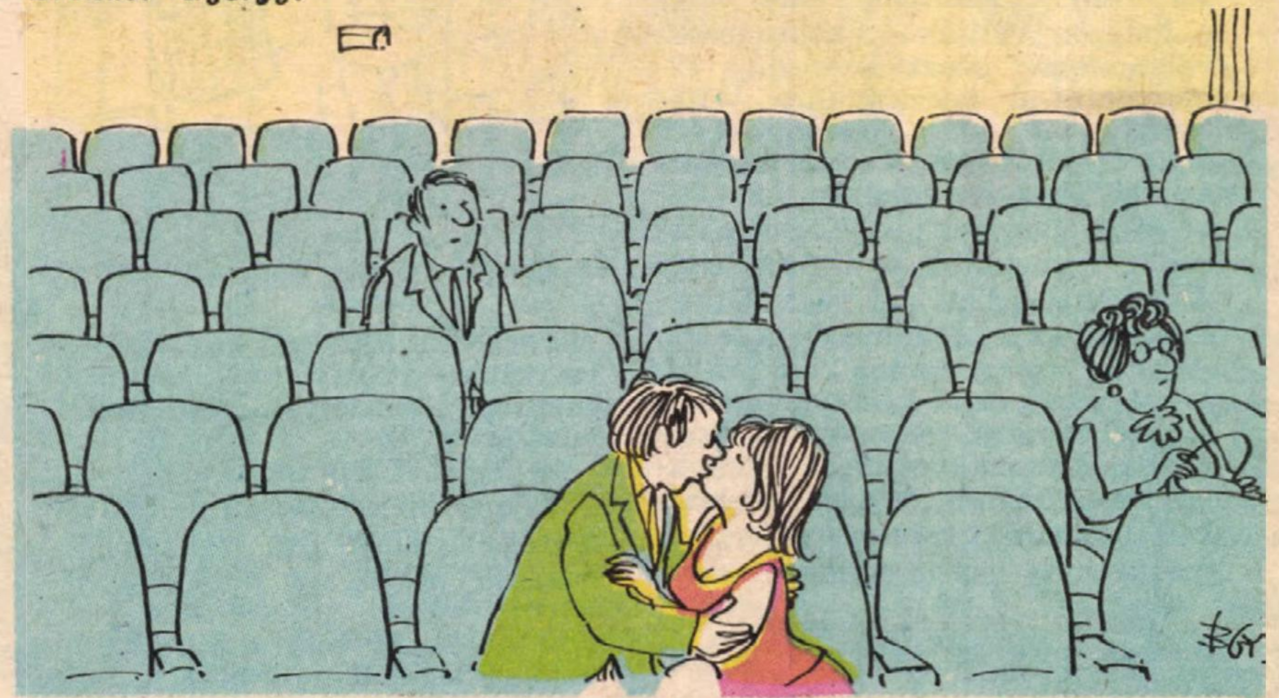
Voce – que – prefiere Cinema – o – Futball

Pelé kérdezi:

A focit vagy a mozit szeretik-e jobban?

Brenner György:

– A mozit.

Földi Iván:

Én minden hiánycikket szeretek.

Barabás Tamás:

Ha rossz a foci, moziba megyek, ha rossz a film, meccsre, ha egyik se jó, otthon nézem a tévében a gyenge meccseket és a pocsék filmeket.

Balázs-Piri Balázs:

– Nem tudok dönteni! A magyar filmekben egyre több dilettáns játszik, a magyar fociban is...

Galambos Szilveszter:

Azt szeretném, ha a Népstadionban is meccsek helyett régi magyar filmeket vetítenének.

Peterdi Pál:

A pontos válaszhoz két dolog kéne. Az egyik megvan, Pelét már láttam filmezni. Most már csak az a kérdés, hogyan focizik Barbra Streisand.

Fülöp György:

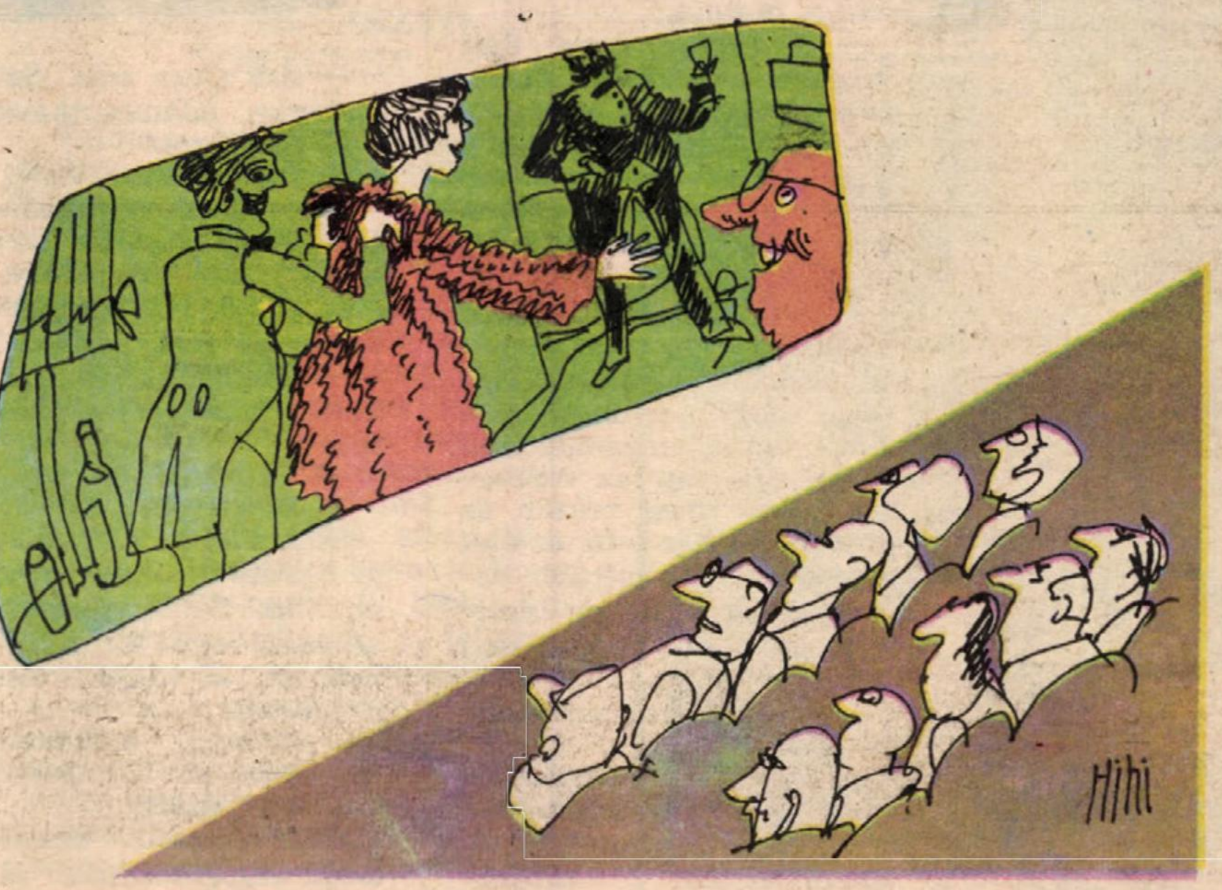
– Ha a focit látom, a mozit, ha a mozit nézem, a focit!

Mikes György:

A focit, mert a lelátón hangosan szidhatom a filmeket, de a moziban nem szidhatom hangosan a focit.

Hegedűs István:

– A mozit, mert ott nem zavar, ha minden előre el van rendezve.

Szilágyi György:

Nekem csak a mozi a mindenem, mert feldobja kedvem az a vászon, meg: nem kísérnek lovasrendőrök, mikor a film után hazamászom...

Radványi Barna:

A mozit, mert ott nem kell minden jegyszedőnek lakást adni.

Tót Gyula:

– A régi idők moziját...

Fórumunk mindenki előtt nyitva áll: egyszerű miniszterek, kétkezi művészek csakúgy kérdezhetnek bármit, mint háziasszonyok, kokillakészítők, kéményseprők, toronydarukezelők, édesvízi búvárok, minden rendű és rangú olvasók. Várjuk a kérdéseket! A címünk csak ennyi: LUDAS FÓRUM, BUDAPEST 1977.

Csak úgy firkálgatok

SZERESSÉTEK AZ OTP-T

Szeretni kell, mert a mienk, mert nincs más, mert korszerű, mert nagyszerű, mert állandóan új és új, remek és remek dolgokat eszel ki a dolgozók szolgálatában.

Itt van például a Belföldi Csekk. A belföldi csekk a külföldre utazó honpolgároknak szól. Mint tudjuk, magyar állampolgár külföldi útjára kétszáz forintot vihet magával, apróban. Amikor visszaérkezik, ebből kell fedeznie a határállomástól lakóhelyéig felmerült minden költséget. Ha egy miskolci lakos Letenyénél lépi át a határt, ha egy Gyulára igyekvő Parassapusztán, akkor ugyancsak fogához kell vernie a garast, ha esetleges éjszakai szál-

lásra, benzinre, ennivalóra kell a kétszáz forintot beosztania. Van ugyan egy lehetőség, az ember több forintot vesz magához és a határállomáson letétbe helyezi. Odafelé leadja, visszafelé megkapja. De ki szeret a határon fölöslegesen ácsorogni? És ugyan, miért kelljen a pénzügyőrségnek adminisztrálnia, vesződnie, amikor a pénzügyek intézése a bank dolga? Megszűnt a gond, az állampolgár kiválthat egy vagy két ezer forintért csekket, és amikor hazatért, úgy fizethet vele — gondolja az ember normális ésszel —, mint a készpénzzel. Ennyi a mese. Most nézzük meg a valóságot.

Kiváltottam ezer forint ára csekket. Semmivel sem kellett hozzá kevesebbet várakoznom, mintha a határon tettem volna letétbe a pénzemet. Sőt. A határon a letétbe helyezés díjmentes, a csekkért jóelőre kellett fizetnem egy tizest. Dehát megéri az időt és fáradságot, elvégre a csekk elegáns dolog, az egész világon csekkel fizetnek, nálunk is már milliószor volt róla szó, hogy az óriási készpénzforgalom mellett előtérbe kellene helyezni a csekkforgalmat, helyes volna, ha a dolgozók csekkben kapnák munkabérüket, csekkel fizetnék a gázt, villanyt és a Belföldi Utascsekk volna az első remekül sikerült lépés...

Hazafelé jövet szombat este léptem át a határt. Nyugodtan és magabiztosan kértünk szobát a határtól harminc kilométerre levő nagyvárosunk szép szállodájában. Nincs gond, van kétszáz-kétszáz forint készpénzünk és ezer forint csekkünk. A készpénzt benzinre azonnal elherdáltuk, a csekket pedig átnyújtottuk a főportásnak: előre szeretnénk fizetni, hogy a visszajáró pénzből enni tudjunk. A főportás mögött a falon hatalmas tábla hirdette, hogy itt mindenféle idegen készpénzen kívül nagyon szívesen elfogadtatnak az *American Express* csekkjei, a *Carte Blanche*, a *Diners Club* és az *Eurocard* hitellevelei. A portás két ujja közé fogta a két darab ötszáz forintos Belföldi Csekket, közölte, hogy ilyen csodabogarat még nem látott, ezt ő nem fogadja el. Elképedésünkre összehívta a vadonatúj, gyönyörű szálloda minden feltalálható alkalmazottját és együtt bizonygatták, hogy az OTP-csekknek soha hírét sem hallották, de ha hallották volna, akkor sem váltanák be, ez itt nem érvényes, OTP-csekkel az OTP-be kell mennie, mint ahogy cipőért a cipőboltba. Dehát most szombat este van, mikor nyit az OTP? Hát hétfőn. De mi vasárnap reggel akarjuk utunkat folytatni. Sajnos, semmit sem lehet tenni. Miért nem érdeklődtünk pénzváltás iránt a határon. Lehet, hogy a határon váltják... nem, tessék valahonnan pénzt szerezni. Elmentünk a benzinkúthoz, étterembe. A jó forintcsekkért, amiért már előre letettük a pénzt az OTP-hez és amelyen az OTP vezérigazgatójának aláírása ékeskedik, nem adtak egy vasat sem. A történet mégis jól végződött, a szálloda egyik alkalmazottja kisfia számára autogrammot kért „Gilly, a halacska" című gyerekkönyvembe, és mosolyogva mondta, hogy minek izgatom magam, ő kölcsönad ezer forintot, ugyan, dehogy kell tőlem elismervény, majd postán meg tetszik küldeni.

Vagyis hitelképességem ez esetben még az OTP-nél is nagyobb volt.

Lehet, hogy bankot fogok nyitni.

VÉRFAGYASZTÓ TÖRTÉNET

Valóban nem mindennapi kalandját volt szíves levélben elmondani nekem egy kedves olvasó. Hazafelé jöttek tengerparti nyaralásukból. A zágrábi állomáson a vonat a tizennegyedik vágányon állt meg. Nagyon sok idejük volt, ezért a házaspár úgy határozott, hogy leszállnak a vonatról és a vasúti restiben megisznak egy pohár sört. A sörözés után jókedvűen visszaindultak a vonathoz, de az egyik sínen akadályba bukkantak: benn állt egy hosszú tehervonat. A többi útitárs keresztülmászott a tehervagonokon, ők is felkapaszkodtak rá, abban a pillanatban, amikor a legtetején voltak, a szerelvény meglódult és teljes sebességgel kifutott az állomásról. „Leugorni" — kiáltott kétségbeesetten a férj. „Nem merek" — sikoltott az asszony. Így hát egy vasrúdba kapaszkodva, billegő pallón utaztak az ismeretlenbe, elhúztak a pesti gyors mellett, amelynek egyik fülkéjében hagyták minden csomagjukat és útlevelüket... Sírva, zokogva, imádkozva tették meg ki tudja hány kilométert, ki tudja merre, amikor véletlen nagy szerencséjükre, a vonat egy őrháznál megállt. Lekászálódtak és a csodák folytatódtak: a vasutas tudott magyarul, telefonon taxit hívott, a taxi meg is érkezett, háromnegyedórányira voltak Zágrábtól,

minden közlekedési szabályt tébolyultan áthágva berobogtak a zágrábi állomásra, és elérték a vonatot...

A történet olvastán égnek állt a hajam szála. Mekkora könnyelműség leszállni egy vonatról az irataink nélkül. Az, hogy a prérin telefonhívásra megjelenik egy taxi és elérik vele a zágrábi vonatot, legalább akkora csoda, mintha Illés próféta jött volna értük tüzes szekéren. Az, hogy hazafelé utazva még volt dinárjuk a másik csoda. Annál reálisabb az, hogy a bakter tudott magyarul, mert úgy érzem mindenütt a világon mindenki tud magyarul. Férjem mesélte, hogy diákkorában egy barátjával egy kis arab városban bement egy boltba. Próbálkoztak angolul, franciául, németül beszélni, hiába. „Hogy a fenébe beszéljek ezzel a pasassal" — kiáltották végül. „Hát magyarul" — lelkesedett a kereskedő. Kiderült, hogy a két világháború között fagylaltozója volt Pesten, a Király utcában, ott is nősült, Mariska, a felesége sose tanult meg arabul. Be is hívta mindjárt a feleségét és négy kisfiát és magyarul szólt hozzájuk: „gyertek csak Ahmed, Juszuf, Szulejmán, Mehemed, adjatok szépen pacsit a bácsiknak."

Azt pedig, hogy milyen érzéssel állhattak az ismeretlenbe rohanó tehervonaton, — tökéletesen megértem, és átérzem. Ugyanis velem is megtörtént. Fiatal házasok voltunk, 1950-ben, amikor férjemmel író—olvasó találkozóra utaztunk Miskolcra. Akkor még nem volt az új pályaudvar, lépcsőivel, aluljáróival, az utasnak a síneken át kellett botladoznia. Gyorsvonatunk befutott a második vágányra, de az elsőn egy végtelen tehervonat vesztegelt. „Majd elviszik innen" — mondtam. — „Ugyan, ki fogja azt megvárni?" — legyintett férjem. „Gyere csak."

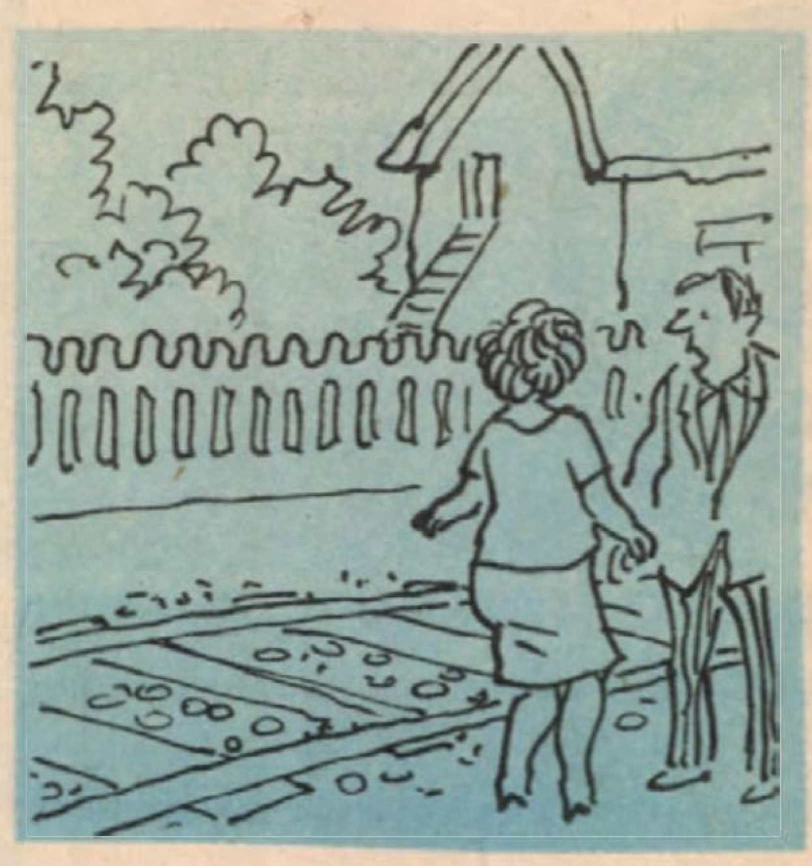
Mások is átmásztak a tehervonaton, nyilván itt ez a szokás. Elindultunk mi is. Alig hogy felkapaszkodtunk a lépcsőn, a megafon azt harsogta: *„Tehervonat indult az első vágányról, (indult, múlt időben) A vágány mellett tessék vigyázni!*

Leugorni, gyorsan leugorni, — kiáltotta férjem. — Most, amíg lassan megy.

Szerintem már egyáltalán nem ment lassan.

— Gyere, gyere, mert lehet, hogy Berettyóújfaluig meg sem áll, de az is megeshetik hogy Kuala Lumpurig. No, gyere, — és ezzel ő ugrott le.

Szép nyári nap volt, de valahogy nem volt bennem elég kalandvágy ahhoz, hogy egy pallón, vasrúdba kapaszkodva járjam be

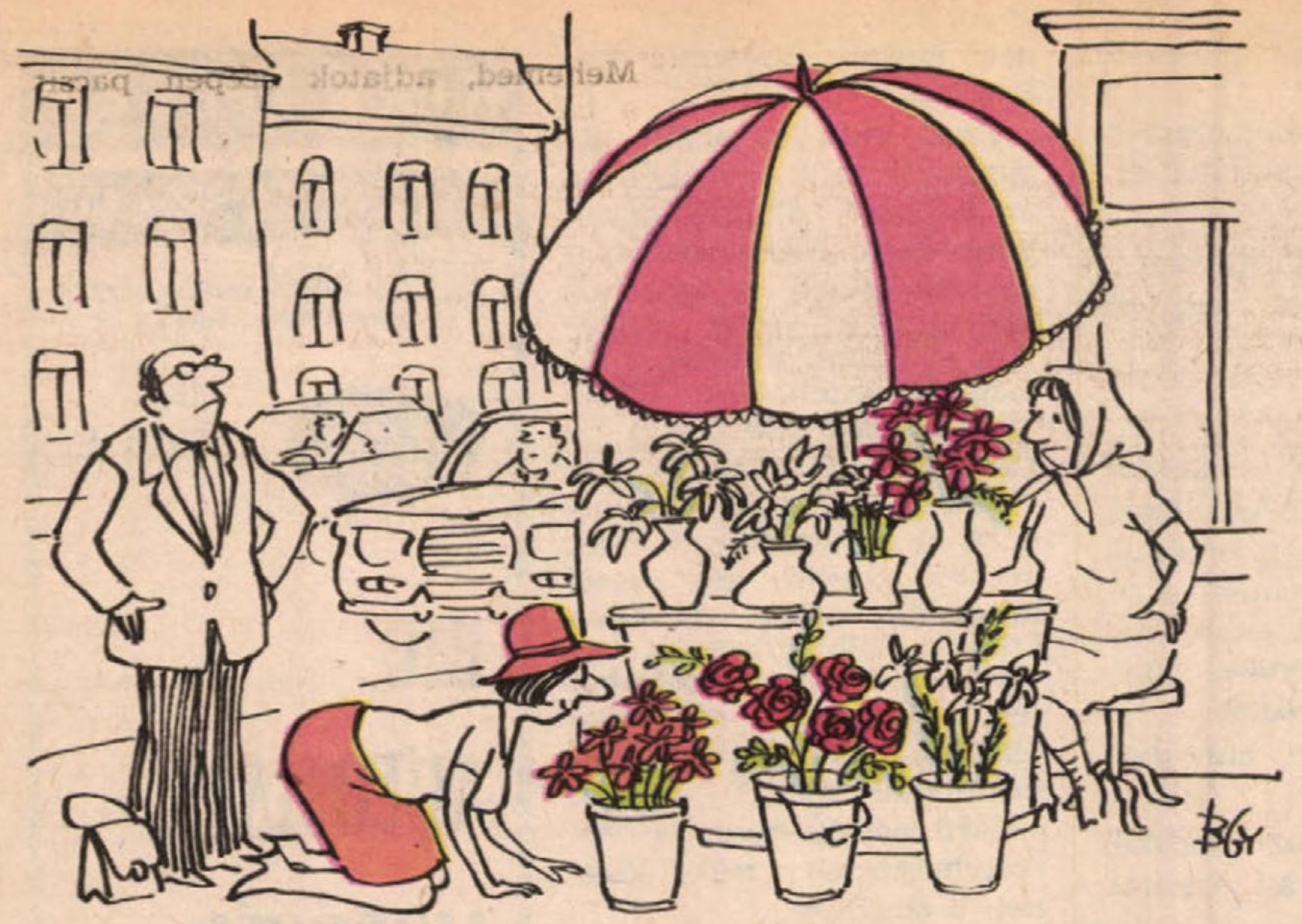
a világot. Összeszedtem minden testi és lelki erőmet, és szerencsésen földre huppantam.

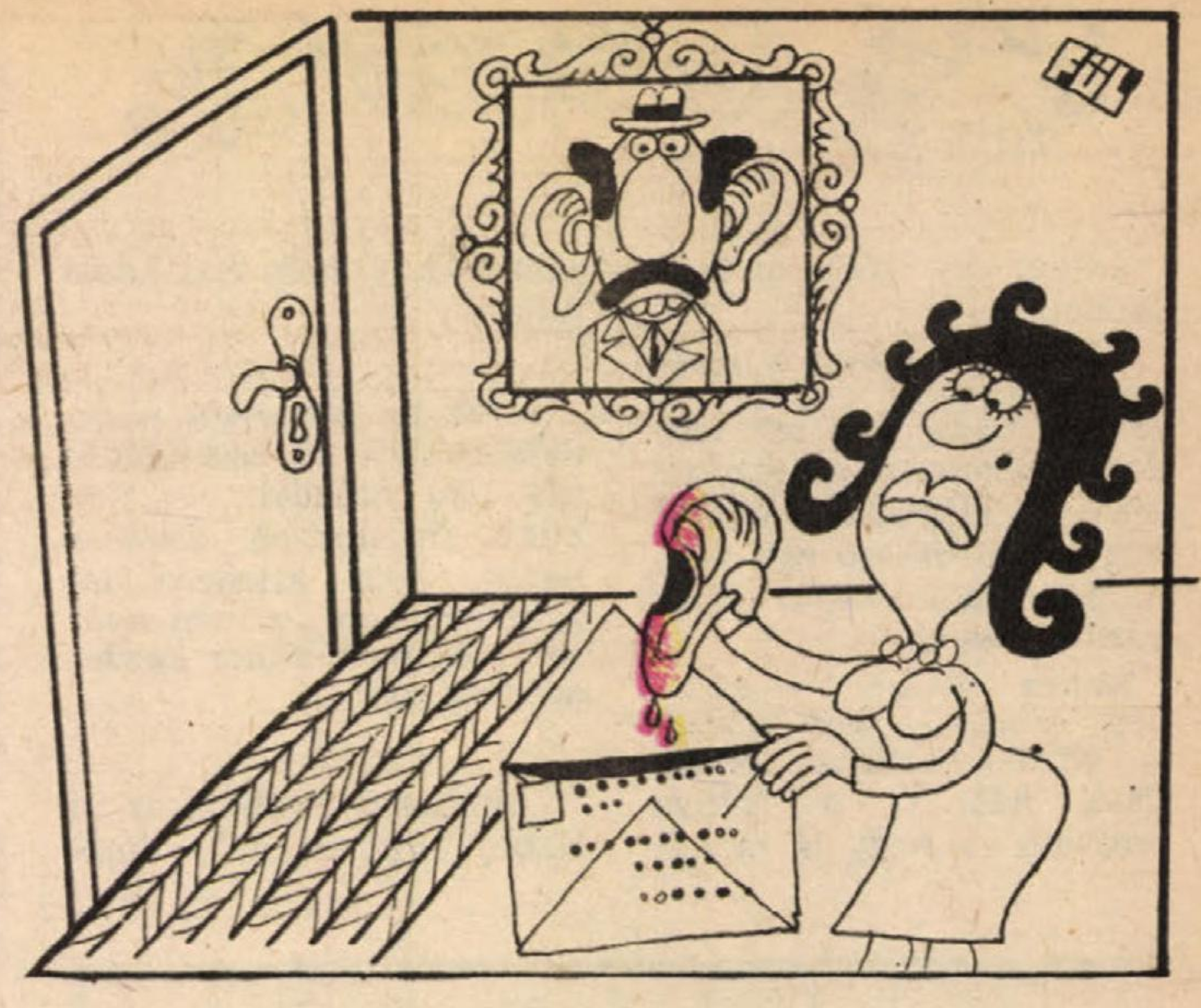
No, rendben van, — nyugtázta férjem a teljesítményt, majd szemét ráncolva szigorúan hozzátette: — Aztán meg ne lássam, hogy még egyszer ilyet csinálsz!

Fehér Klára

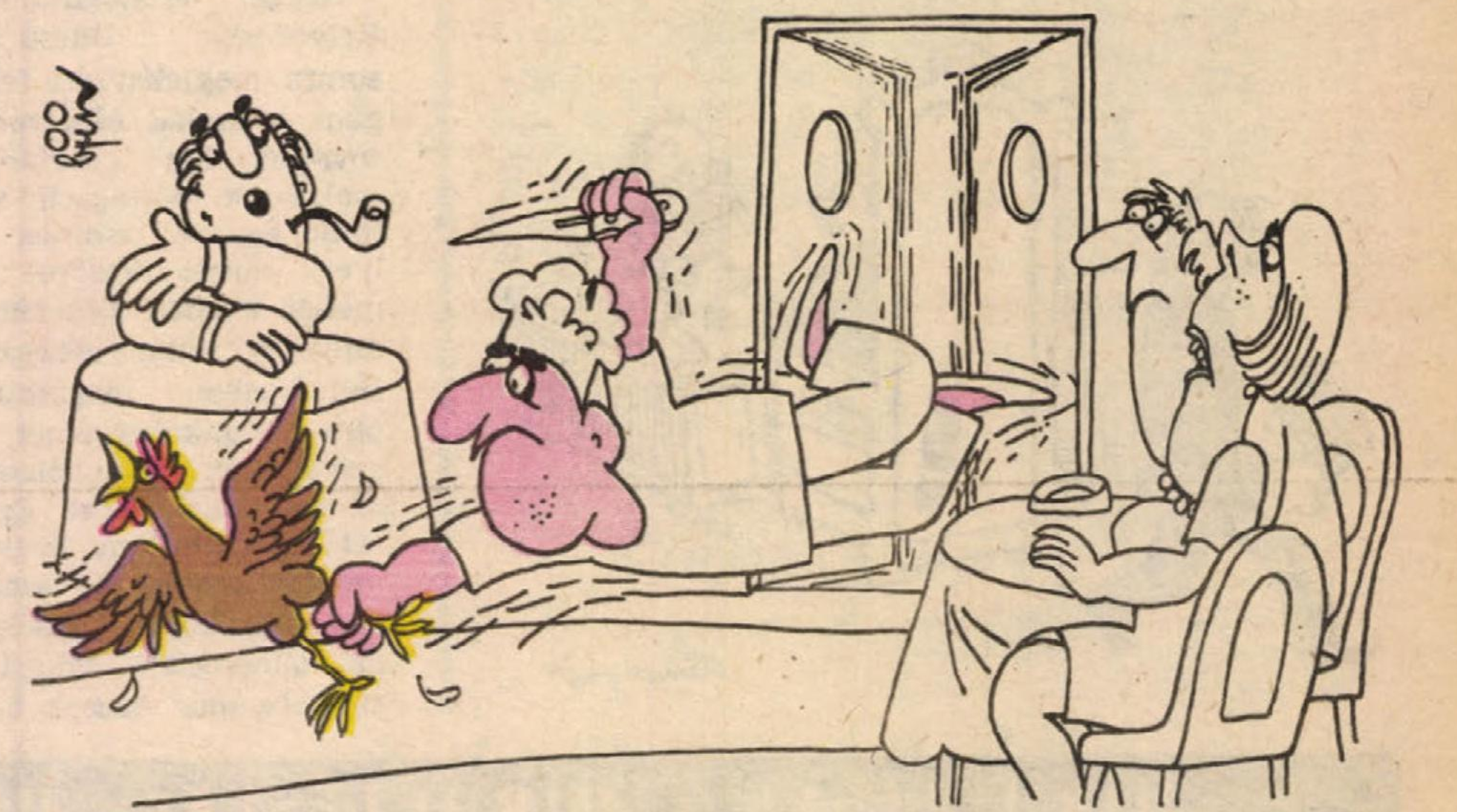

– Az én hibám volt! Emlékezhettem volna rá, hogy tavaly is itt volt ez a kátyú...

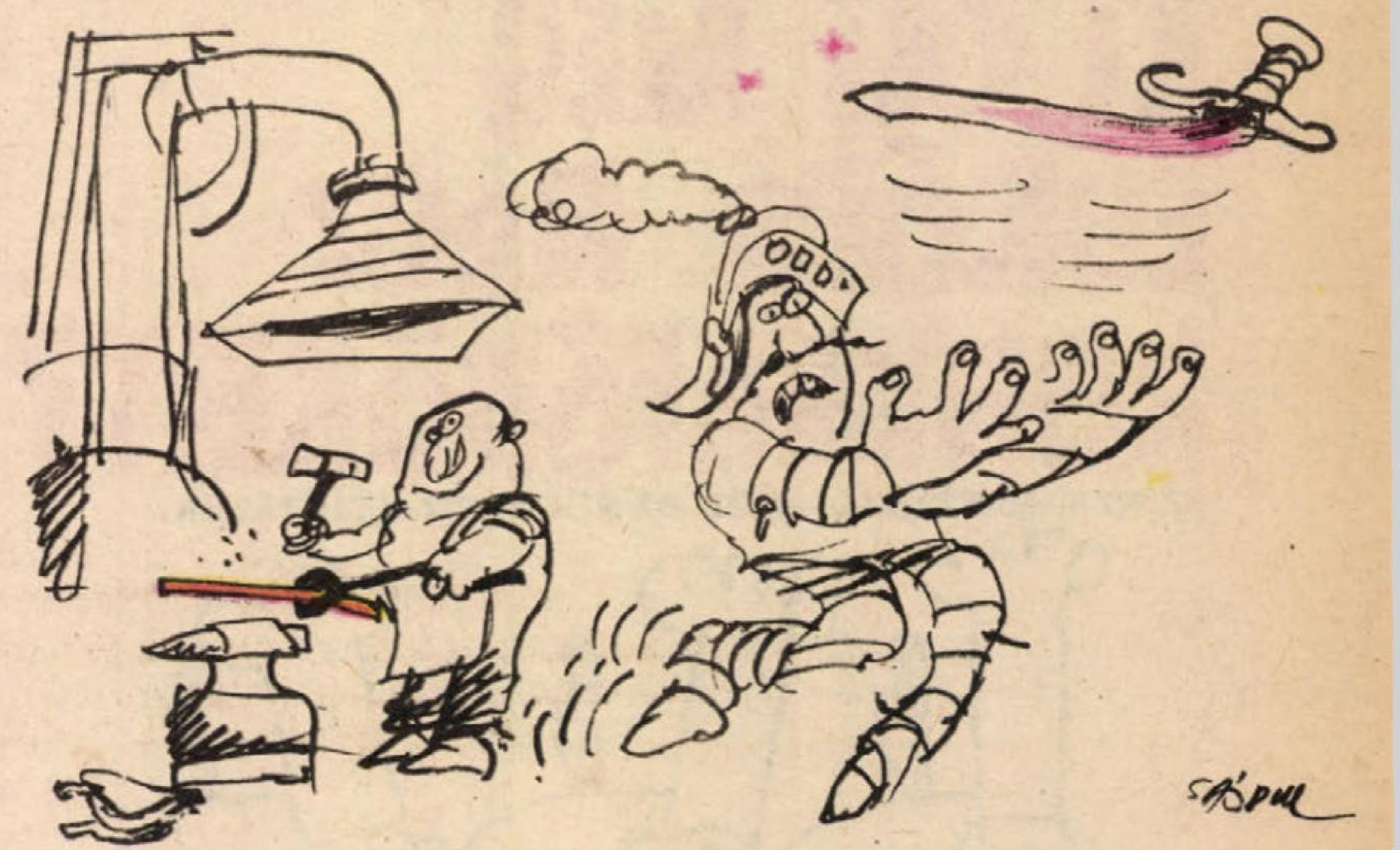

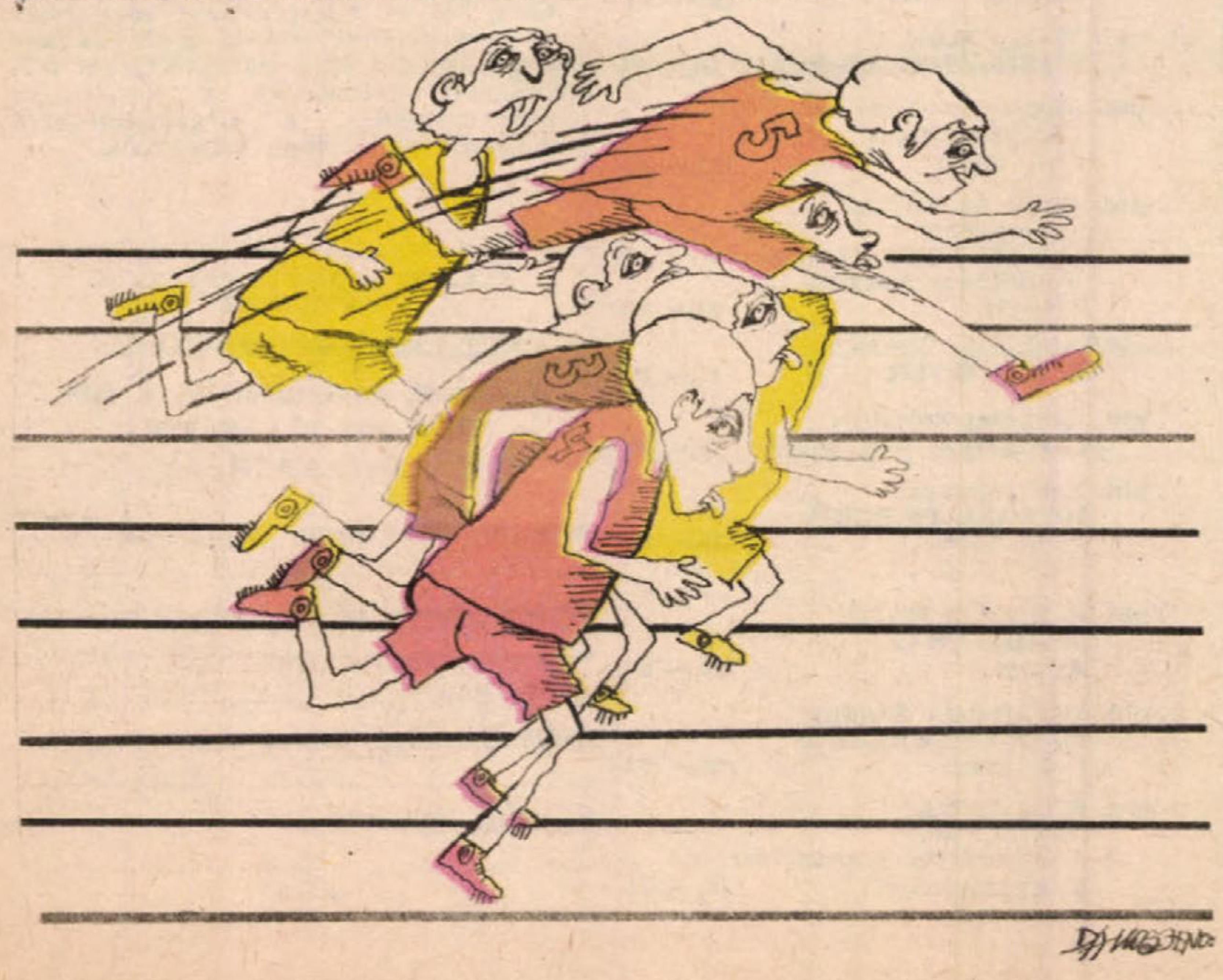

FRICC

BRENNER, FÜLÖP, HEGEDŰS, BALÁZS-PIRI, SAJDIK, DALLOS, VÁRNAI

SZÓSZÖCSKÉK

Idézet egy irodalmi hetilapból:

„A kutya elássa a csontot, az oroszlán a leütött és félig elfogyasztott zebracsikót bevonszolja a bozóttal takart vízmosás aljába, hogy a következő esti vagy hajnali falatozásnál majd *kéznél legyen.*"

Ehhez persze — akárhogy nézem — egy kéznek is kéznél kellene lennie. Csak hát az a fránya oroszlán — hogy is mondjam csak — nem épp kezes állat...

*

— Ez az istenverte nyári időszámítás! — zsörtölődik egy ifjú hajadon. — Nekünk fiataloknak csudára betett. Este kilencre legyünk otthon, az idén nyáron meg pont akkor kezde ne sötétedni!

*

„Mindenki hobbyja az új Hobby bútorcsalád" — közli velem a tévé nevezetű szent kaszni.

Ha *új* az a bútorcsalád, vajon hogy a csudába ért rá hobbyvá válni?

A reklámra is áll, ami a szerelemre: nem árt, ha igaz.

*

Az előbbihez.

„Pótkávé a jó" — harsog egy másik tévéhirdetés. Úgy ám, feleim, a pótkávé. Nem hogy jó, hanem a jó. Meg a pótmama, amint azt igénytelen fülembe úgyszintén belerivallják.

A pótkávé — ennyiben igaz a reklám — fillérre annyival jobb az igazinál, mint pótmama az édesnél.

*

Furcsa álmom volt.

Reggel ellátogattam a Belvárosba. Búcsúztatásomra megjelentek: feleségem, a család főhelyettese, továbbá két gyermekem, családunk póttagjai, valamint egy fél zsömle, melyet, mivel későre járt, menet közben gyűrtem le, mint egy hiányosságot. A Belvárosban megtekintettem munkahelyemet, és szívélyesen elbeszélgettem az ott dolgozókkal. Egyúttal bejelentettem, hogy kiveszem rendes évi szabadságomat, következésképpen az ismeretlen takarítónő sírjához már Zacsek bácsinak kellett kimennie koszorúzni.

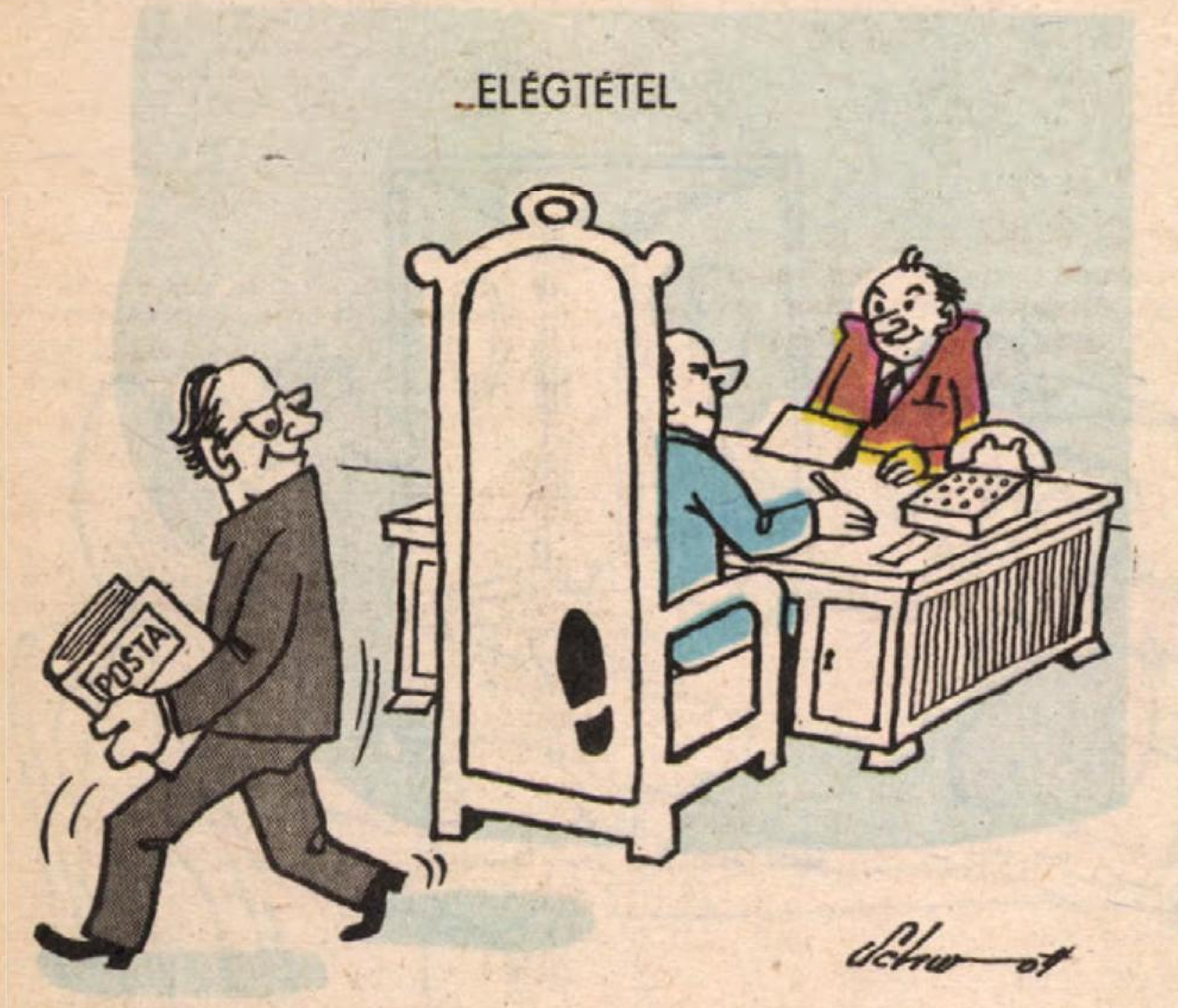
Ezek után egyszerű állampolgárként elvegyültem az egyszerű állampolgárok tömegében. Részt vettem a közlekedésben, és szórakozás céljából jegyet váltottam a Vidám Parkba, ahol megtekintettem az ENSZ által katasztrófasujtotta területnek nyilvánított Elvarázsolt Kastélyt, valamint a nyilvánításra csak később kerülő, ám máris felbecsülhetetlen muzeális értékű Hullámvasutat. További szórakozás céljából fel is ültem. A kis földalattira. Azon kevesebb a veszélyhelyzet, s nekem szilárd célkitűzésem a veszélyhelyzetek elkerülésének biztosítása.

Fogadtatásomra otthon megjelentek: feleségem, a család főhelyettese, továbbá két gyermekem, családunk póttagjai, valamint egy fél adag sóletkonzerv, melyet fentnevezettek meghagytak nekem.

Hiszik, nem hiszik, szó szerint ezt álmodtam, míg föl nem ébredtem a már üresen sistergő tévé előtt, ölemben — no persze — az aznapi újsággal, hasamban a másfél órája elfogyasztott fél adag sólettal.

Azt hiszem, ideje, hogy könnyebbeket egyek, és súlyosabbakat olvassak.

Timár György

AZ OLVASÓ OLDALA

FOGYÓ LIPTON

Fogyóeszköznek nevezik a vendéglátóiparban a tányért, a poharat, kést, villát, kanalat. Minden olyan tárgyat, amely ilyen-olyan okból fogy. Mert elreped (tányér), mert összetörik (pohár), mert ne adj isten ellopják (kanál, sótartó sóval és sok minden egyéb,

amit nem is neveznek fogyóeszköznek, csakhogy ez másik téma), de nem is kell elszámolni vele. Eltűnését, eltörését, elkallódását — egyszóval: fogyását nem bünteti, árát sem a vállalatvezetővel, sem a pincérrel vagy konyhafőnökkel nem téríttetik meg, ha elfogy, egyszerűen leírják és kész.

Az étel- és italféleség persze nem fogyóeszköz, noha az is elfogy, de annak csak örülnek. Minél több fogy, annál jobban megy a bolt. Ha nem fogy, panaszkodnak, legutóbb is azt olvastam: nem fogy eléggé a meleg étel a vendéglátóiparban.

Ha azonban az étel-ital még nyersanyag formájában létezik csupán, de már akkor is fogy — az kifejezetten bosszantó. Mármint a fogyasztónak. Aki csak fogyasztaná, de nem tudja fogyasztani, mert hiánycikk lett abból, amit fogyasztani akar. Ilyen volt, például, heteken, hónapokon át a zacskóban árusított Lipton tea. Hová, merre fogyott el, nem lehessen tudni, tény, hogy nem lehetett kapni hosszú ideig. Aztán egyszerre csak megjelent. De a zacskó lényegesen karcsúbb lett, mint korábban volt, a benne levő tea mennyisége alaposan megfogyatkozott, s teli-zacskó Lipton fele-zacskó Liptonként jelent meg újra az üzletekben.

Az is igaz, hogy bár *ugyanolyan* nagyságú zacskóba most *kevesebb* teát tesznek, de az árát egyelőre nem emelték, hanem csökkentették. Azaz: *picivel* olcsóbban adják a *jóval kevesebbet.*

Hogy valaminek Lipton-ügyben mégis örülhessünk.

Barabás Tamás

AUTÓ, SORSZÁM, MERKUR ÉS KÖZÜLET

Olvastam a Ludas 25. számában a Sorszám és gépkocsi cím alatt közölt két olvasói panaszos levelet. Csatlakozom harmadiknak: megkaptam visszaigazolt sorszámomat és a remélt korábbi átvétel helyett az 1978-as Lada befizetésemet — 1984-re igazolták vissza. Hatévi várakozás! Azzal magyarázták a stagnálást, hogy takarékossági számos közület lemondta a nagyobb típust és átiratkozott a 1200-as listára. A közületek elsődlegességét nem nagyon értem, mert azoknak feltehetően kevésbé számít, hogy évekig be van fagyasztva az autó árának a fele — és jobban is állnak kocsival, mint az egyéni autósok.

Simonyi Sándor
Bp., Bólyai u. 13. 1023

A CÍMZETT VÁLASZOL

NAGYOBB LÁBAS, FAZÉK
(Ludas, 13. sz.)

A LAMPART Zománcipari Művek 1979-ben nem vállalta, nem is gyártotta a kérdéses terméket, 1980. II. negyedévre vállalta a 10, 16 literes lábas és fazék gyártását, közlésük szerint a közeli napokban szállítanak.

Tóth Istvánné
VASÉRT

ÁLLVÁNYMATUZSÁLEM
(Ludas, 17. sz.)

Az épület bauxitbeton szerkezetű, beállványozása a baleseti veszély elhárítása miatt vált szükségessé. A Városmajor út teljes homlokzati felújítása VI. ötéves tervünkben szerepel. A dúcok eltávolítása csak a felújítással oldható meg.

Dr. Görgényi Gyula
igazgató
Főv. XII. és I. ker. IKV

A LEGNAGYOBB GYÁRVÁROS
(Ludas, 18. sz.)

A tévesen kivetett többlet kéménydíjat, 272 Ft-ot, a panaszosnak visszafizettük és elnézést kértünk.

Dikó Miklós
igazgató
Komárom megyei Kéményseprő Vállalat

SEGÍTS, VOLÁN!
(Ludas, 19. sz.)

A járat késését a rendkívül nagy igénybevétel, elsősorban a tanulószállítás okozta. Ezért a június 1-én életbe lépett 1980/81-es menetrendben a járatot 5 perccel korábban közlekedtetjük, iskolai előadások napján új tanulószállító járatot helyeztünk forgalomba, így a jövőben csatlakozás-mulasztások nem fordulnak elő.

Vajda Miklós
VOLÁN-Tröszt

SORSZÁM ÉS GÉPKOCSI
(Ludas, 25. sz.)

Zéman István Trabant-előjegyzésének sorszámát nem említi, így sajnos reklamációját kivizsgálni nincs módunkban. Ugyanez áll Kemenesi Lajos ügyére is, mindkettőjüket kérjük: közöljék sorszámukat. Egyébként a személygépkocsi-előjegyzésre befizetett vételárelőleget az OTP kezeli, az arra fizetendő kamat nagyságát nem vállalatunk, hanem a Pénzügyminisztérium határozta meg. Vállalatunk a vételár birtokába a gépkocsi átadása után 3—4 nappal kerül, téves tehát az az információ, hogy a MERKUR használja vásárlóinak pénzét.

Decsi István, Nemes Tiborné
MERKUR

ELTŰNT ÓRA

Hová lett az az óra, amely a Margit-híd pesti hídfőjénél volt? A híd felújításakor leszerelték, ez érthető, de hány éve annak már? Miért nem helyezték vissza? A másik óra a Moszkva téren létezik ugyan, de olyan törpe lábon, hogy inkább nincs, mint van, mert csak az látja, mit mutat, aki egészen közel van hozzá. A teret alaposan kicifrázták pavilonok erdejével, ezek közt úgy elvész az óra, mint fák közt az erdő.

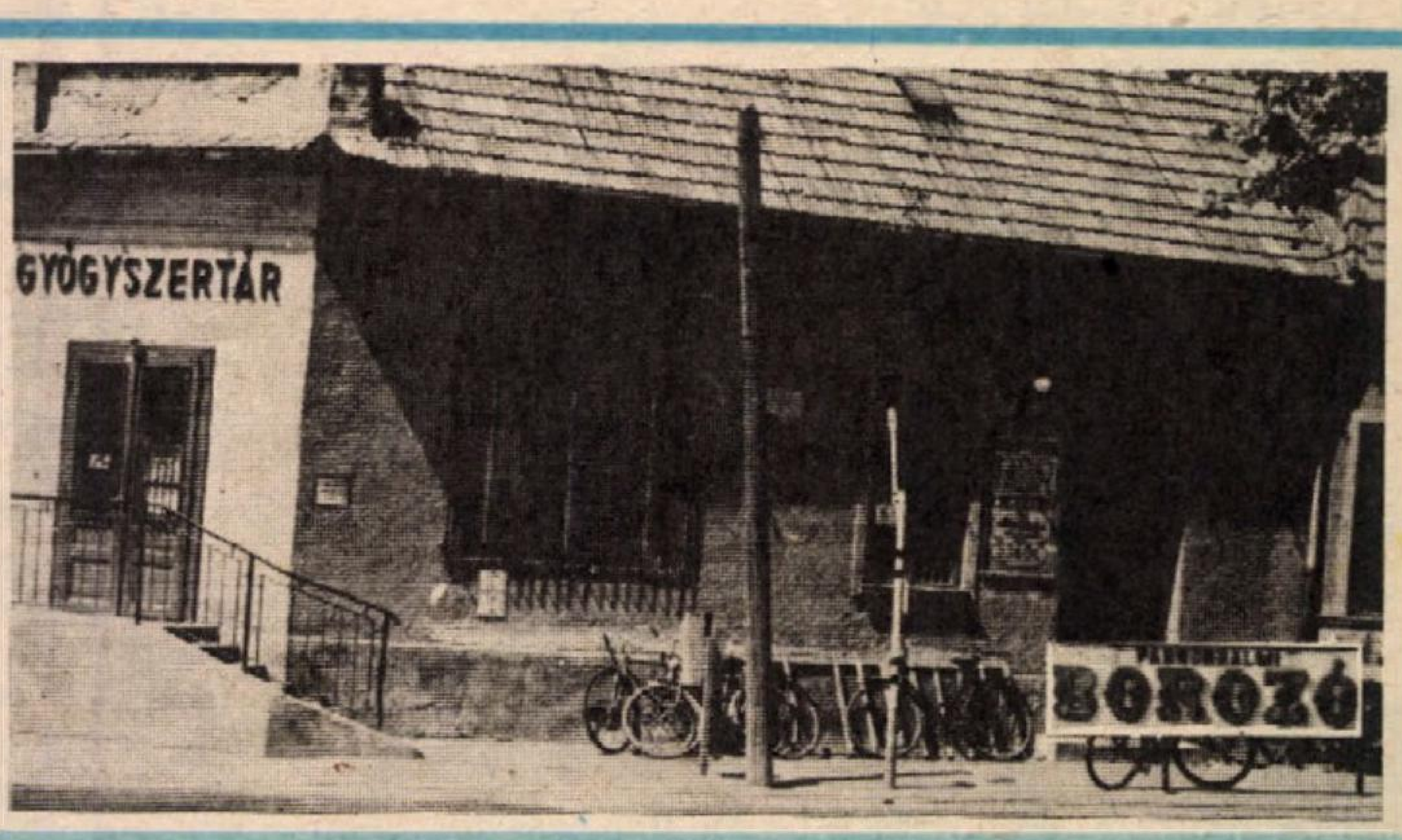
László Kálmánné
Bp., Ráth György u. 32. 1122

„DÚSÍTOTT" EPERDZSEM

A Délker importálta, jó ízű eperdzsemet nem a nálunk megszokott csavaros vagy csatos fedéllel, hanem az üvegre rásajtolt fémlemezzel zárják le. Lehet, hogy ez technológiailag egyszerű megoldás, a fogyasztót azonban bosszanthatja, sőt veszélyeztetheti is. Magam egy ilyen dzsemes üveg zárófedelének szélét hegyes késsel próbáltam köröskörül meglazítani. Nagynehezen sikerült, de a fedéllel együtt üvegszilánkok is leváltak és a dzsembe hullottak. A címkén nyitásra vonatkozó utasítás nem volt. A Közért-központban, ahová a „bűnjelet" elvittem, udvariasan ajánlgattak többféle megoldást is: nyitás pénzdarabbal, harapófogóval, dugóhúzóval stb. Maguk is „nem szerencsés"-nek minősítették ezt a lezárási megoldást, mert ha a fedelet nagy nehezen sikerül is leemelni, az mindenképpen tönkremegy és az üveg újbóli lezárására már nem alkalmas. Az üvegszilánkokkal dúsított eperdzsem viszont fogyasztásra alkalmatlan. Nem lehetne a gyártó céget kedvezőbb megoldásra bírni?

Dr. Kessler Hubertné
Bp., Hermánd u. 10/b. 1112

TÜCSÖK és BOGÁR

Egy patika, egy csárda. Kis mértékben gyógyszer, nagy mértékben orvosság?

(Győrött fotózta Lacó Oszkár)

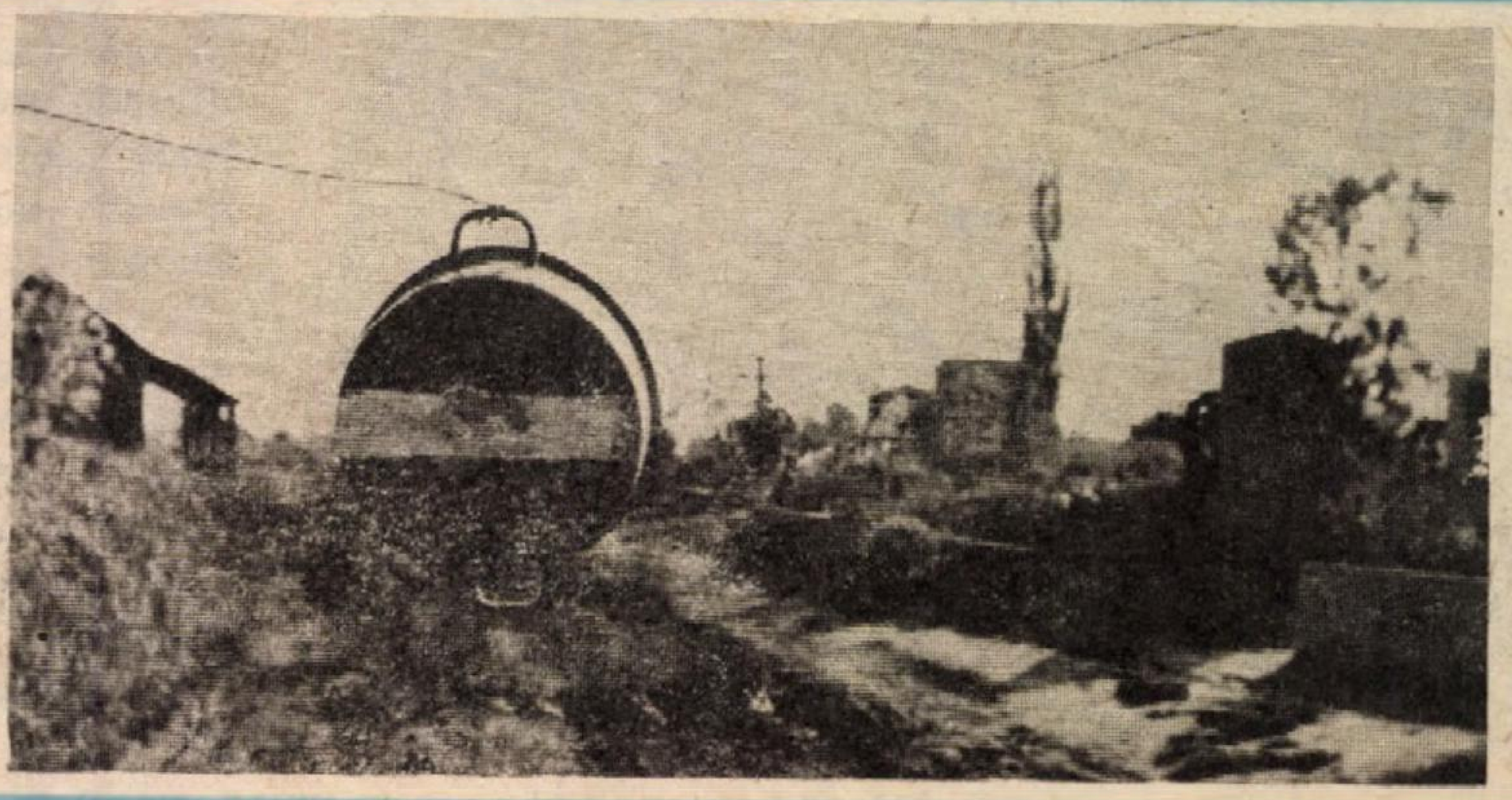
Továbbra is szívesen fogadjuk, ha hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Nahát!

(A Népszabadságban lelte Giday Henriette, székesfehérvári olvasónk)

Nyolc közül a legjobb csapat az első

NSZK, 2. Belgium, 3. Csehszlovákia, 4. Olaszország

Szupertakarékosság! Fehér festékcsík egy piros lábos fenekén: behajtani tilos!

(A cserkeszőlői temető bejáratánál fotózta Garai Csák György, szolnoki olvasónk)

Hátha valaki nem ismeri

— Mit csinálsz szombat este?
— Ugyanazt, mint máskor.
— És mi az, ha szabad tudnom?
— Hát széttépem a lottócéduláimat.

*

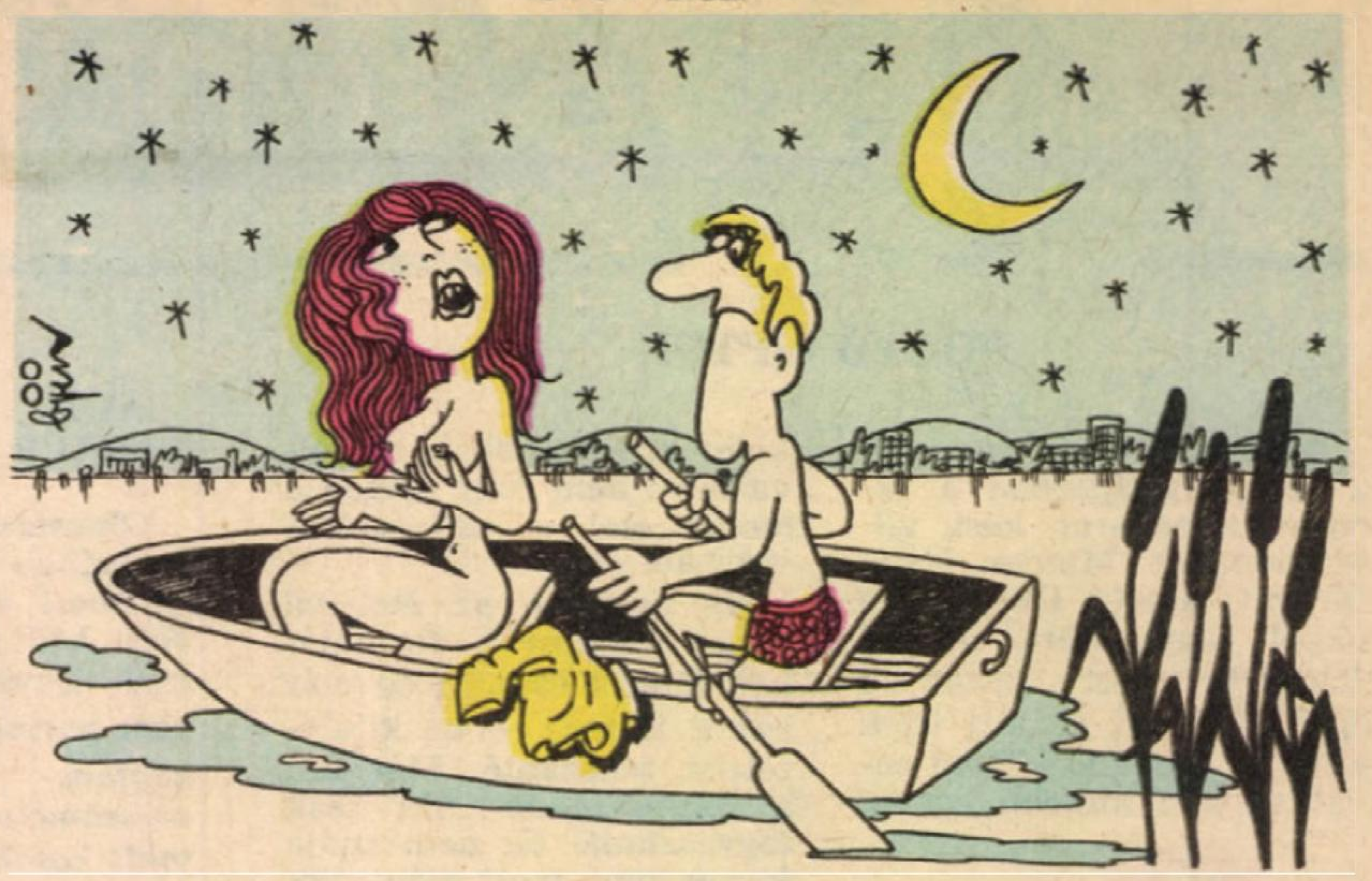
Két barátnő beszélget:
— Hol fogsz nyaralni az idén?
— Hát ha rámharap a főmérnök, akkor a Balkánon; ha nem, akkor a balkonon...

Kiss megkérdezi Nagyot:
— Hogy éreztétek magatokat a hétvégi kiránduláson?
— Szörnyen. Amikor kiléptünk az állomásról, nem találtuk a vendéglőt; amikor meg kiléptünk a vendéglőből, nem találtuk az állomást...

*

— Én nem értem ezt a Jenőt! — mondja tűnődve az egyik barátnő a másiknak.
— Miért?
— Egyszer azt mondja, hogy szeret, másnap meg esküdözik, hogy elvenne feleségül...

HŰVÖS ÉJSZAKA

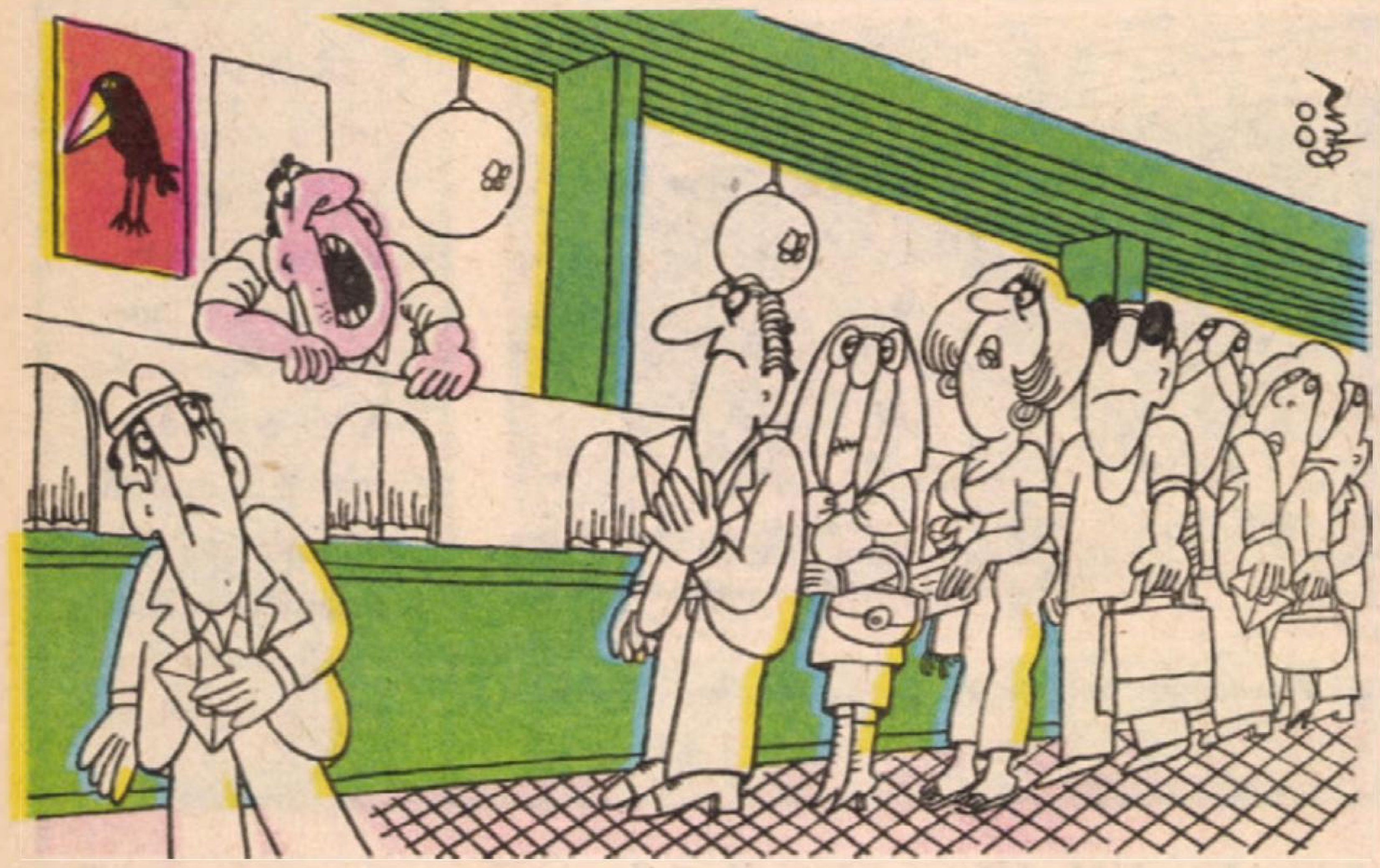
– Mondja, nem tudott volna a csónak helyett inkább egy szobát kölcsönkérni?

ÉPÍTŐTÁBOR

– Ha mi kibírtuk harminc évig falun, két hetet te is elviselhetsz!

A MUNDÉR BECSÜLETE

– Nos, halljuk, ki tesz itt megjegyzéseket a Magyar Postára?

– Te milyen szakra iratkoztál? Építkezés vagy hétvégi házak?

Ajánlat

Barátom, aki személyzetis, de amúgy elég rendes ember, meséli, hogy mik vannak:

— Képzeld, beállít hozzám egy bombanő, csinos, elegáns, fiatal, és közli, hogy nagyon szeretne a mi vállalatunknál dolgozni, mert hogy ez mégiscsak egy kulturális intézmény. Mondom neki, hogy sajnos minden státuszunk momentán teljesen be van töltve, csak takarítónőt vennénk fel, ha jelentkezne, de nem jelentkezik. Ragyogó, feleli a tündér, neki ez a munkakör tökéletesen megfelel. Kérdem, hogy jól értette-e, takarításról van szó. Mosolyogva biccent, jól értette és minden oké, mikor léphet be?

— A fizetés iránt egyáltalán nem érdeklődött?

— Egyáltalán nem. Minthogy egészen elámultam a válaszán, én kezdtem faggatni, hogy korábban hol dolgozott, mi a szakmája. Azt felelte, hogy ő szabadfoglalkozású.

— Ez így túl általános.

— Ezt mondtam neki én is. Erre bájosan mosolyogva kifejtette, hogy neki az egész napja szabad, és olyan férfiakkal foglalkozik, akik erre igényt tartanak, megfelelő ellenszolgáltatás fejében. Hogy félreértés ne legyen, egy kéttagú szóval világosan is megmondta, hogy ő micsoda. Egyidejűleg nyomatékosan fölhívta a figyelmet, hogy az ő munkaterülete nem a Rákóczi tér és környéke, hanem az EMKE és egyéb jobb helyek, ő elsőosztályú.

— Megáll az ész! — szögeztem le. — Szóval ez a nő ráébredt, hogy morálisan mennyire kifogásolható eddigi tevékenysége, és mint egy bűnbánó Magdolna, vezekelni akart nálatok egy nem egészen lélekemelő fizikai munkával?

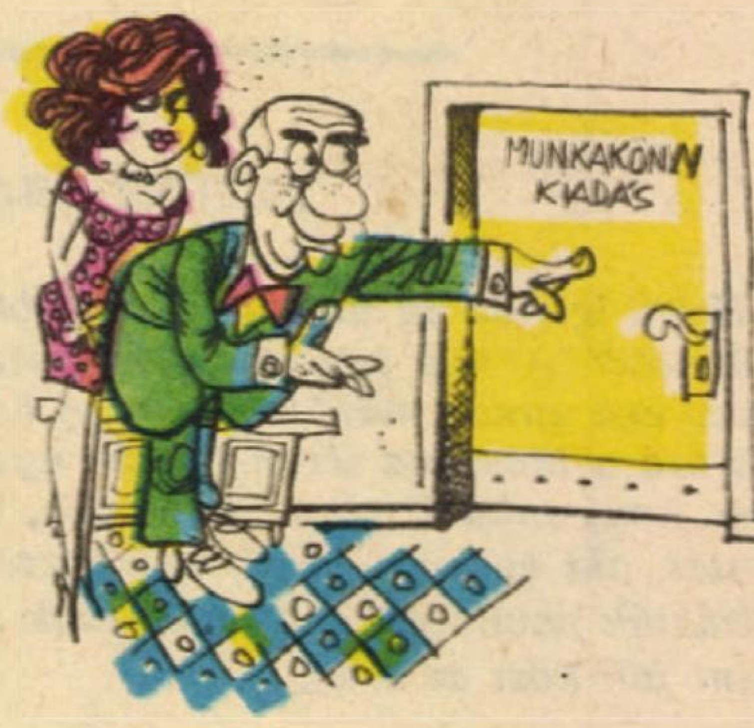
— Egy frászt. A szeme sem rebbent, amikor tudtomra adta, hogy neki azért van szüksége állandó munkaviszonyra, pontosabban az állandó munkaviszony igazolására, hogy bizonyos hatóságoknál ne legyenek kellemetlenségei rövidebb tartamú viszonyai miatt.

— Dehát hogy megy együtt ez a kettő? Nyolc órán át irodák és mellékhelyiségek rendbehozatala, seprés, porolás, porszívózás... Ilyesmik után nem lehet ápoltan, kipihenten és üdén pénzes palikra horgászni!

— Szóról szóra ezt mondtam én is.

— Mire ő?

— Megmagyarázta, hogy neki a szabadfoglalkozásából megvan a húsz-huszonöt darab ezrese havonta, több is lehetne, de nem hajt rá. Ő persze nem jár majd be, csak minden hónapban fölveszi nálunk azt a pénzt, ami egy takarítónőnek jár, nem is érdekli, hogy mennyi, mert azt ő mindenképpen megpótolja tíz Adyval, és odaadja egy idősebb kolléganőjének, aki a szabadfoglalkozásra egyre kevésbé alkalmas, de ennyi pénzért olyan tisztán tartja majd a rábízott emeletet, mint egy patikát. Hozzátette mindehhez, hogy ha van olyan üzlet, amely mindenkinek csak hasznára válhat, akkor ez az. Mert nálunk ki lesz takarítva, ő a munkakönyvvel a táskájában sokkal

nyugodtabban űzheti ősi mesterségét, amely olykor a keményvaluta-hozamot is elősegíti, tehát országos gazdasági érdek is. Emellett szolid és tisztességes megélhetést biztosítunk, ő meg én, egy éltesebb szegény asszonynak, kiemelve őt a szabadfoglalkozásból. És tudod, még mit ajánlott föl a szemérmetlen?

— Megtudom, ha elmondod.

— Azt ajánlotta föl, hogy ha létrejön a megállapodás, azt én személy szerint, mint férfi sem fogom megbánni.

— Micsoda cinizmus! Micsoda elvetemült gondolkodás! Micsoda morális fertő!... Remélem, rögtön ajtót mutattál neki?

Barátom bólintott.

— Természetesen. Megmutattam neki az ajtót, amely mögött majd tájékoztatják a munkakönyv beszerzéséről... Mert fertő ide, fertő oda, végre föl lesz mosva a folyosónk!

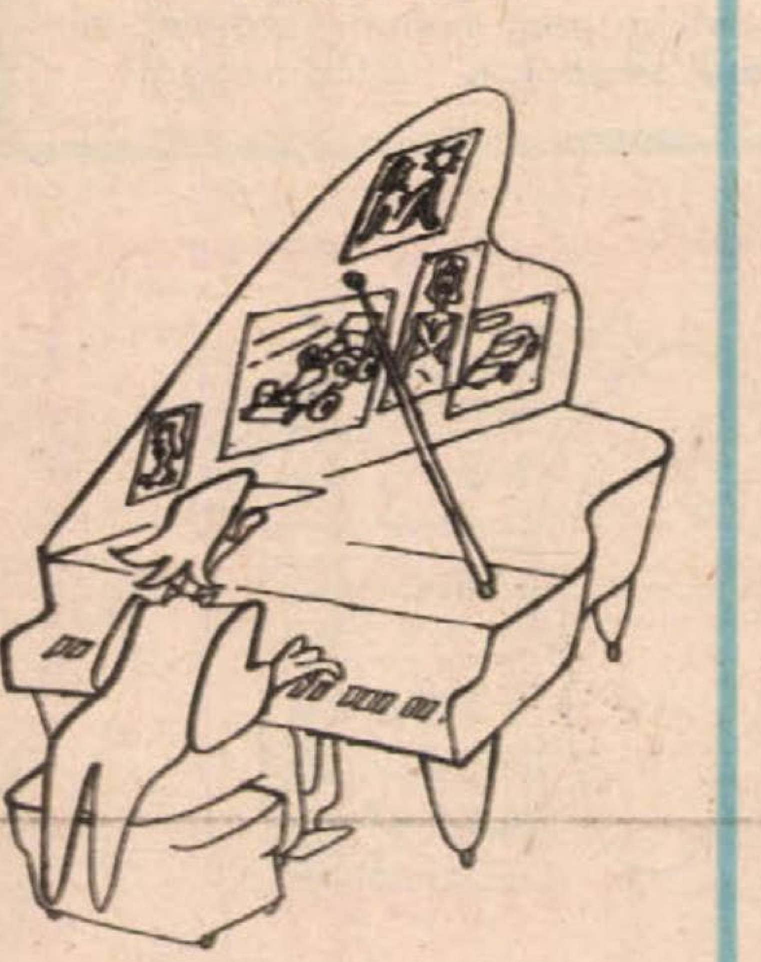
Kürti András

IMPORT HUMOR

TÜNDÉRMESE

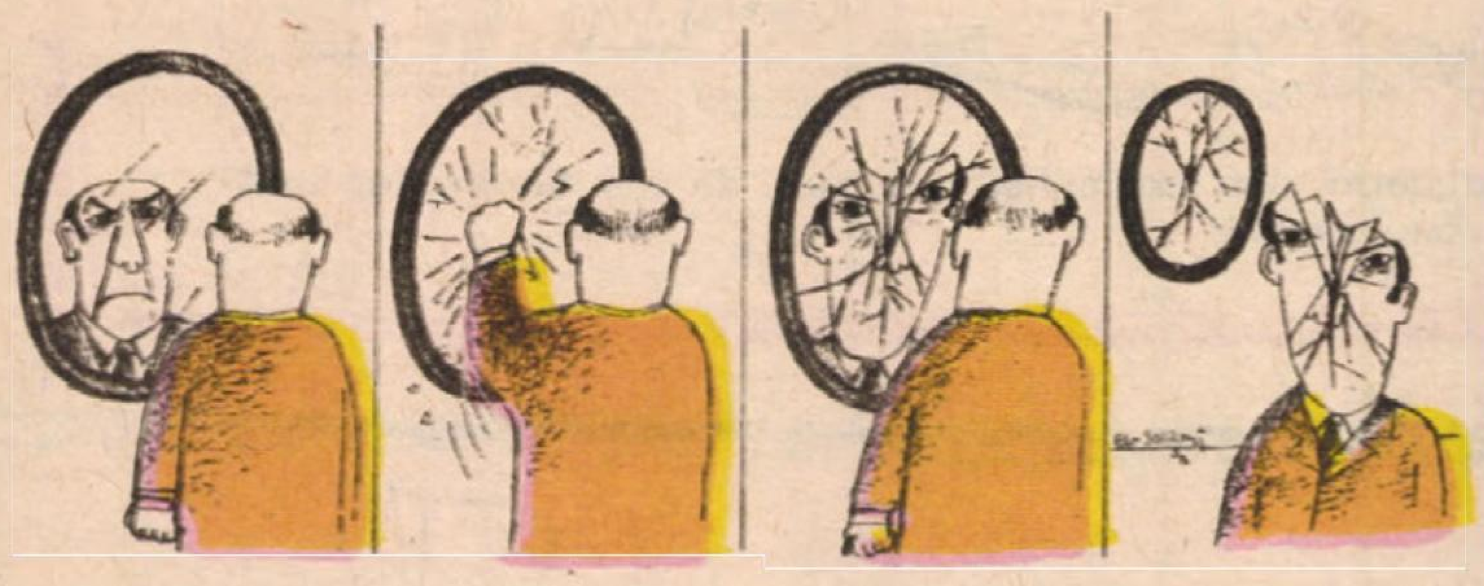
ZENERAJONGÓ

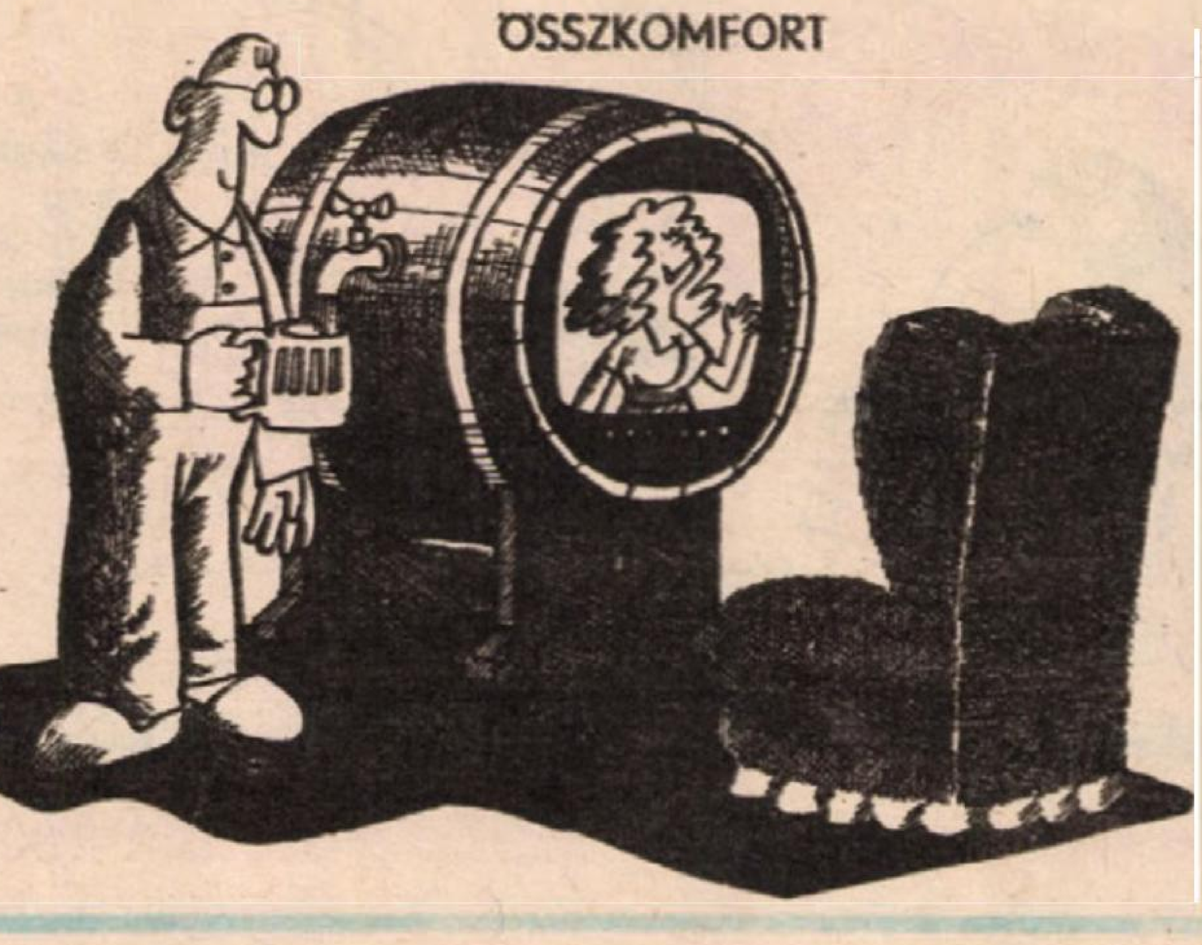
VÍZIÓ

TÜKÖRKÉP

ÖSSZKOMFORT

IGÉNYES ÚJONC

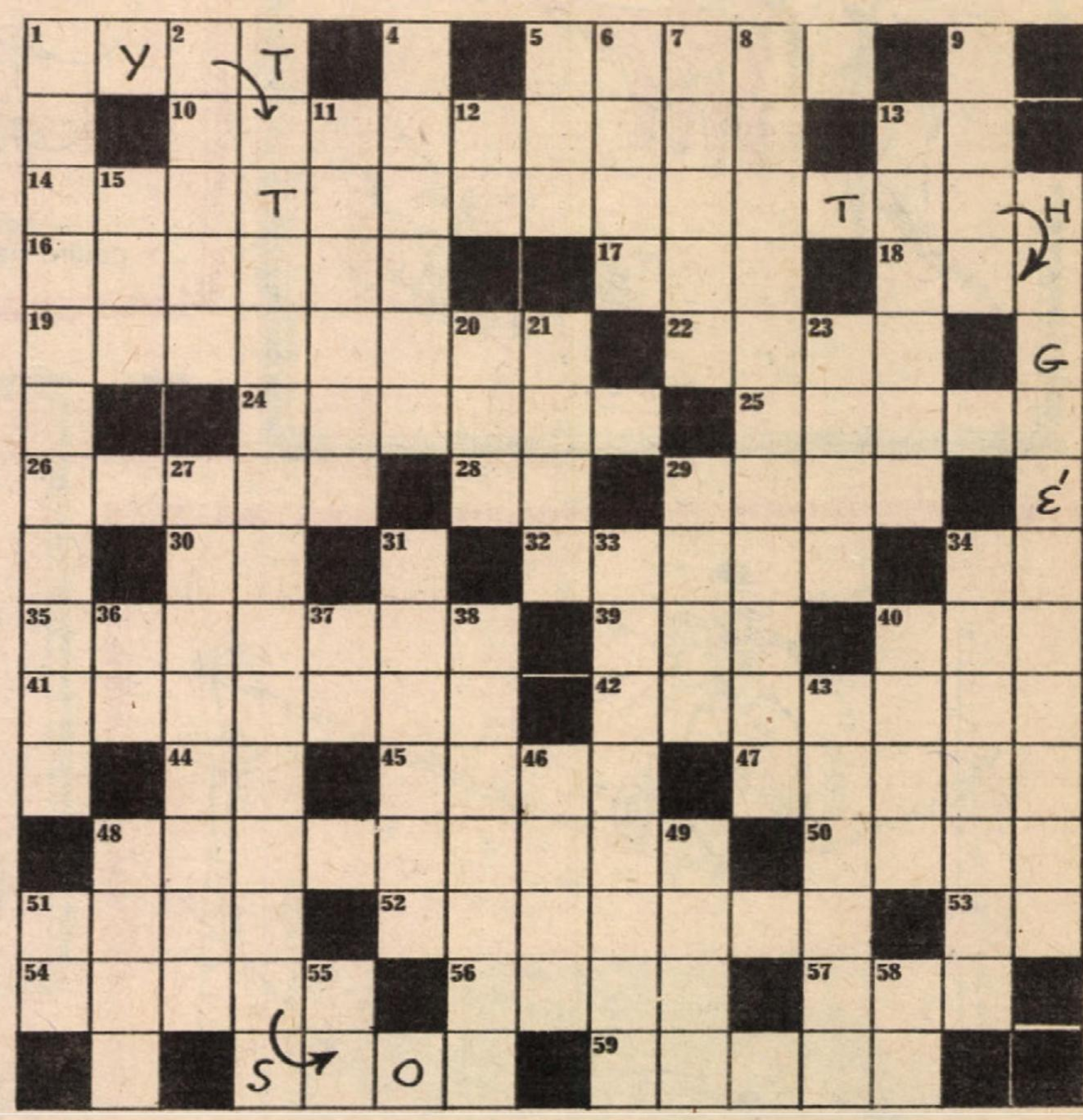
— A flottánál szeretnék szolgálni — közli az egyik bevonuló újonc. — Rendben van — hangzik a felelet — akkor beosztjuk valamelyik tengeralattjáróra. — Arról szó sem lehet! — És miért nem? — Vízszintes 14 — vízszintes 1. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb július 21-ig erre a címre: Ludas Matyi, 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

5. A vegytan tudománya
10. Tengerszoros Európa és Kis-Ázsia között
13. Kérdőnévmás
16. Utánoz
17. K-val: fontos ásvány
18. ... de Janeiro
19. Egyike volt a prófétáknak (és a magyar „aranycsapat" tagjainak)
22. Csehszlovák iparváros
24. A Tisza egyik mellékfolyója
25. Legnagyobb költőink egyike
26. Gyűrű alakú korallzátony
28. T. H.
29. Nagyon rossz kívánság
30. A rádium jele
32. Egy a Szovjetunióval határos ország népe
34. F. J.
35. Gyomorpanaszok természetes gyógymódja
39. V-vel: költemény
40. Nem forró, nem is hideg
41. Egy mezei vad kölyke (hogyha nem, hát ...)
42. Savak vagy lúgok kimutatására használt színezék
44. Hová — népiesen
45. Európai nép
47. A főütőér orvosi neve
48. Éjszakai viselet
50. Újságban olvasható
51. A legfontosabb gabonanövény
52. Durva elkergetés
53. Ő. A.
54. Horgászáshoz kell
56. Kikötőváros Algériában
57. Bogoz ellentéte
59. Kortárs zeneszerző (Zsolt)

FÜGGŐLEGES

1. A történettudománynak a régi pénzekkel foglalkozó ága
2. Kisebb ivóedény
4. Nem árt a légynek sem
5. Háziállat hímje
6. Nem érzéketlen
7. Az újságírók szervezetének betűjele
8. Kisgyerek cipelnivalója
9. A Bohémélet egyik nőszereplője
11. „Csókol" a fiatalok argójában
12. P. G.
13. Ókori egyiptomi templomváros
15. ... ncipáció
20. Nem használ
21. Időhatározó
23. Nagyjából divatjamúlt íróeszköz
27. Magyar város
29. Száll a madár ágról ...
31. Serdülő lányka (ma már ritkán használt szó)
33. Újra életre kel
34. A szmog magyar neve
36. Karddal verekszik
37. Arturo .. (Brecht)
38. A tolvaj szülőanyja
40. Szép lány a mohamedán paradicsomban
43. Szenny
46. Nemes ital
48. Kerek szám
49. Vallomást tesz a bíróság előtt
51. B. C.
55. V-vel: életfeltétel
58. Négylábú

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest, V., József nádor tér 1. 1900.) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft, egy évre 144 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
80.2308/2-29 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: BOLGÁR IMRE
Index: 25 504
ISSN 0134—0611

NAGY KÉRDÉS

című keresztrejtvényünk megfejtése:

— A tüzet még csak értem, de hogyan tud jégesőt csinálni?

200—200 forintot nyert:

Táborosi József, Budapest, Máglya köz 3. 1139

Németh Miklósné, Budapest, Haladás u. 25. 1183

Fülöp Emil, Debrecen, Pallagi úti Szociális Otthon, 4032

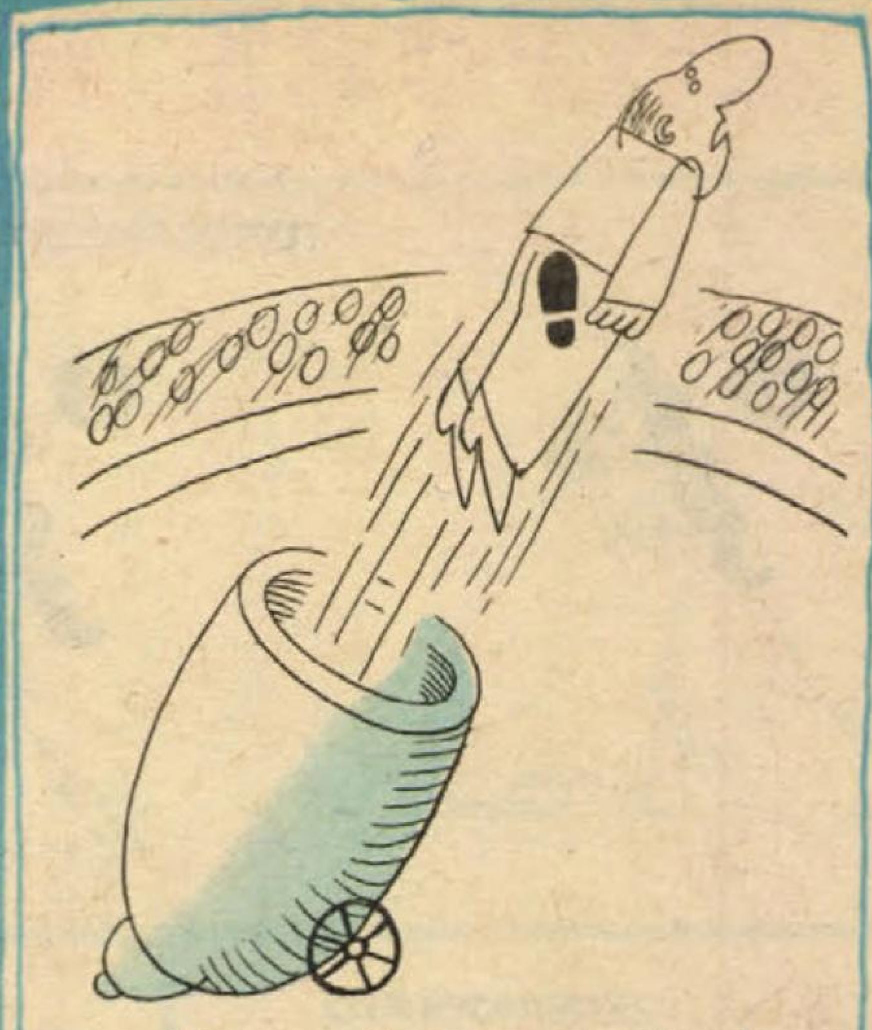
A nyereményeket postán küldjük el.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

– Olyan furcsa szaga van ennek az új hajnövesztőnek!

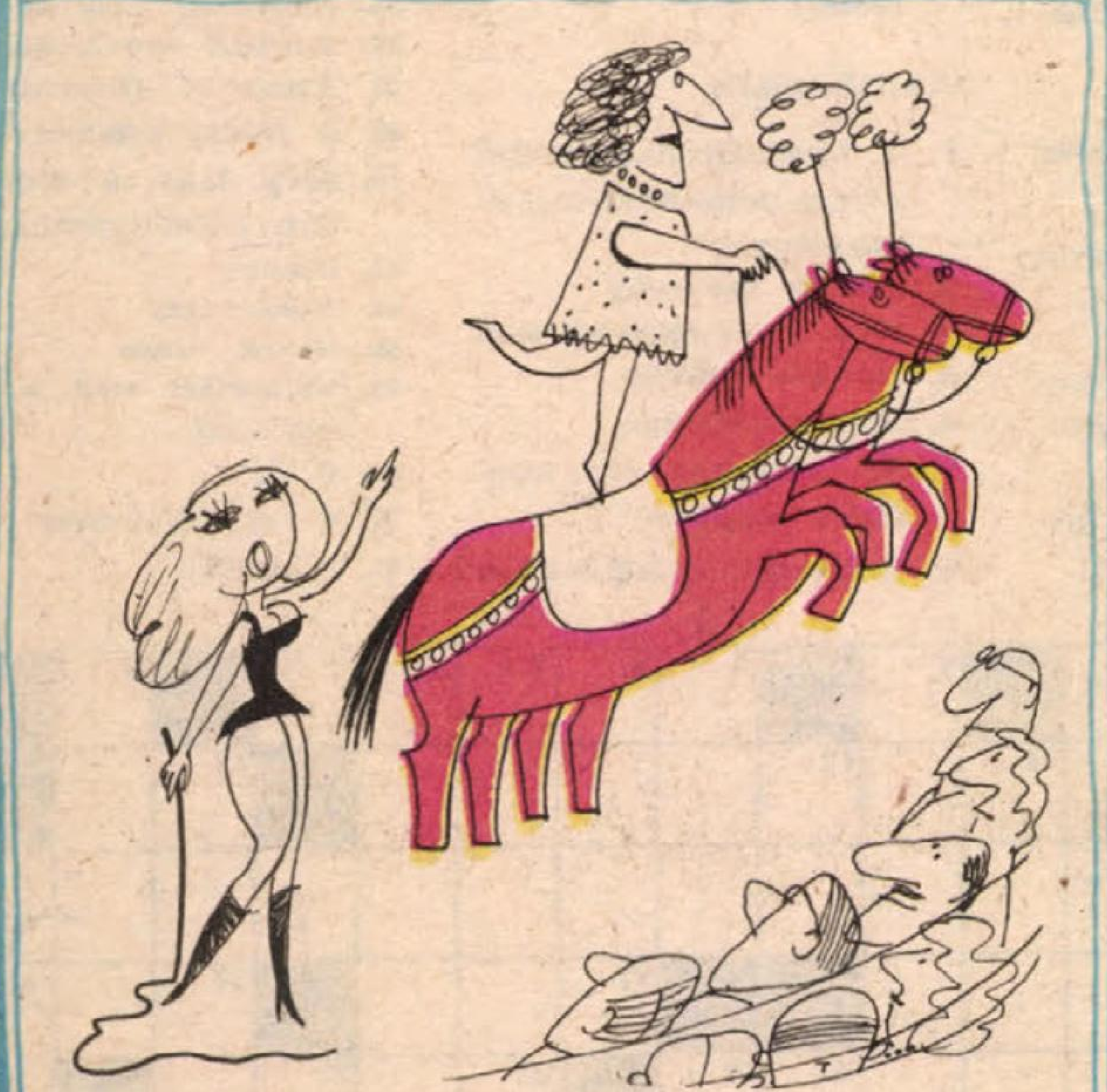

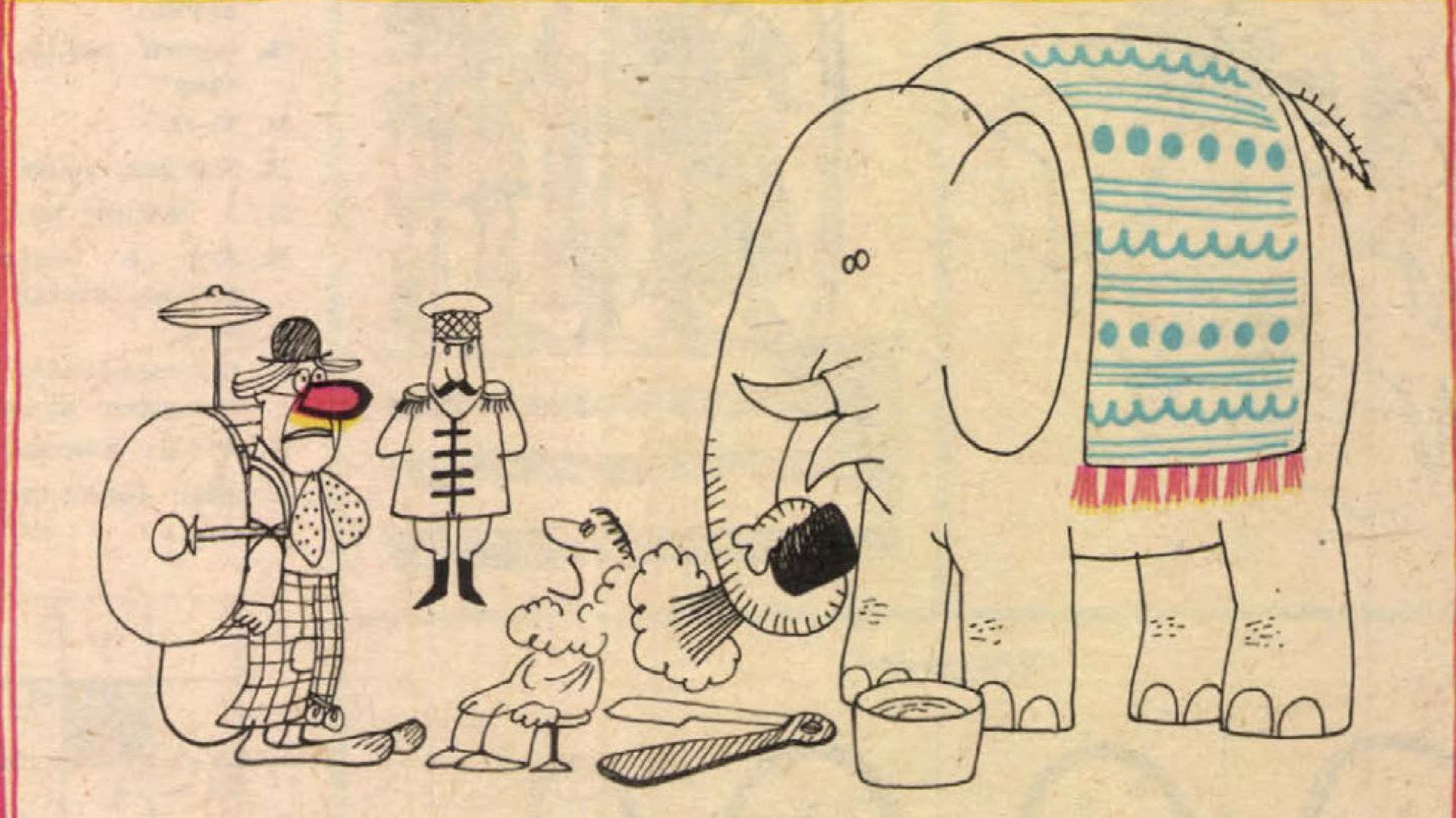
– Miért pont nálam kezdenek el takarékoskodni a hajtóanyaggal?

TÓT GYULA:

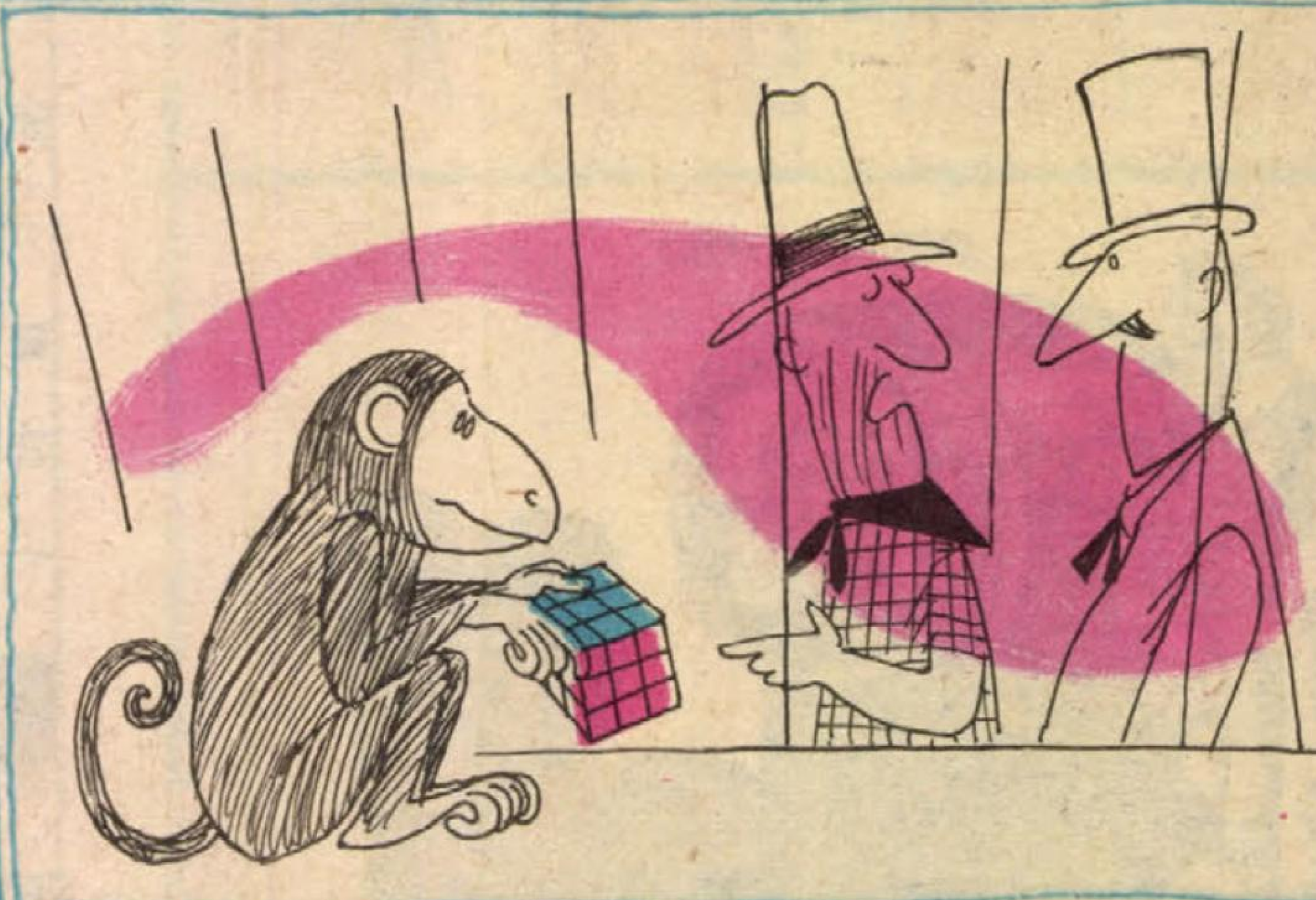
CIRKUSZ

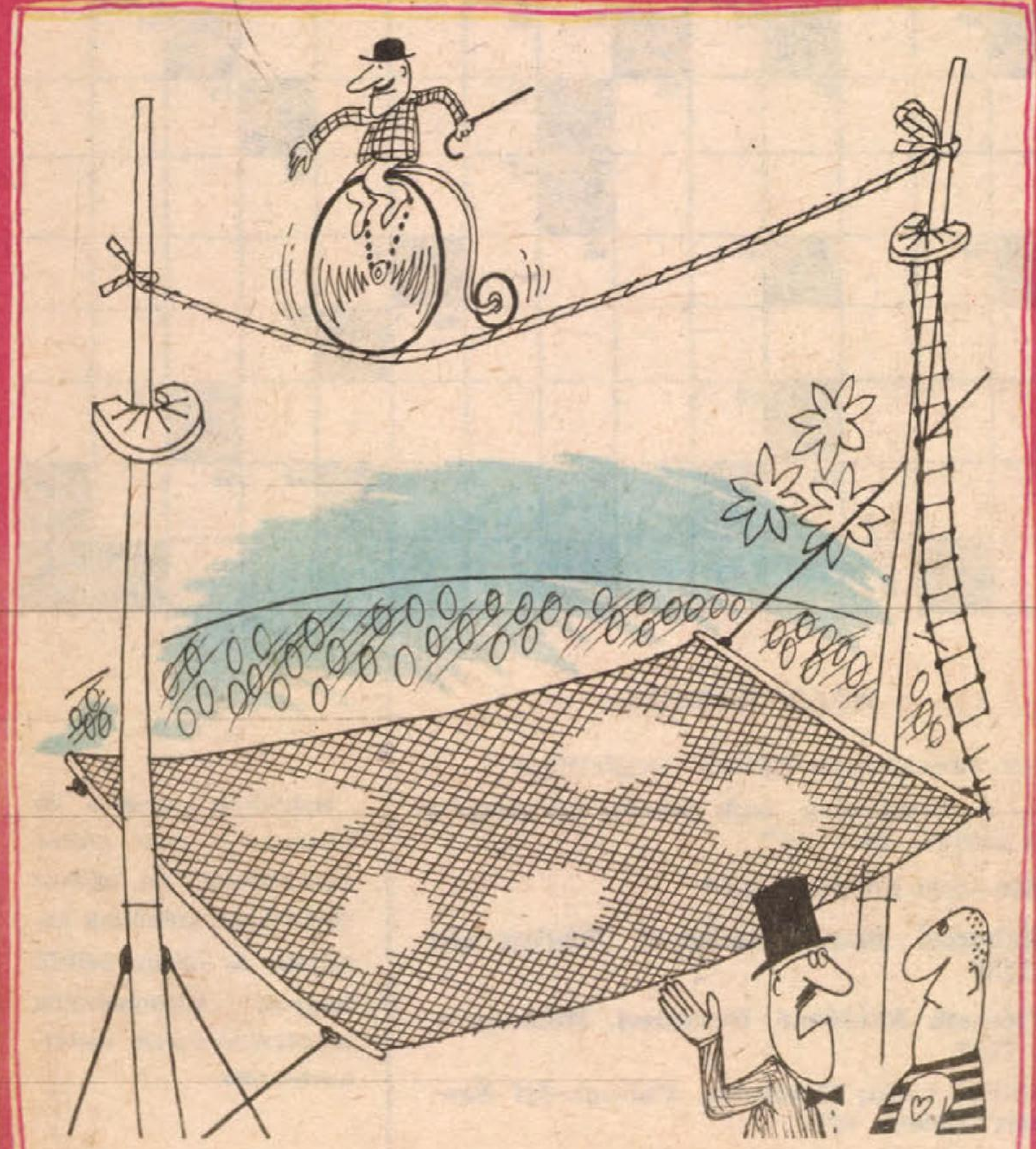
– A dublőröm!

– Persze, a borravalós szakmához van esze, de egy barátságos sakkpartira nem tudom rávenni!

– A bűvös kockát már meg tudja oldani, a kisfiam számtanpéldáját még nem!

– Vagy az artistát cseréljék ki, vagy a mentőhálót!

CIRKUSZ

– Mindig csak a maszekolás!